

Núm. 209
ABRIL-JUNY 2012

lluita

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

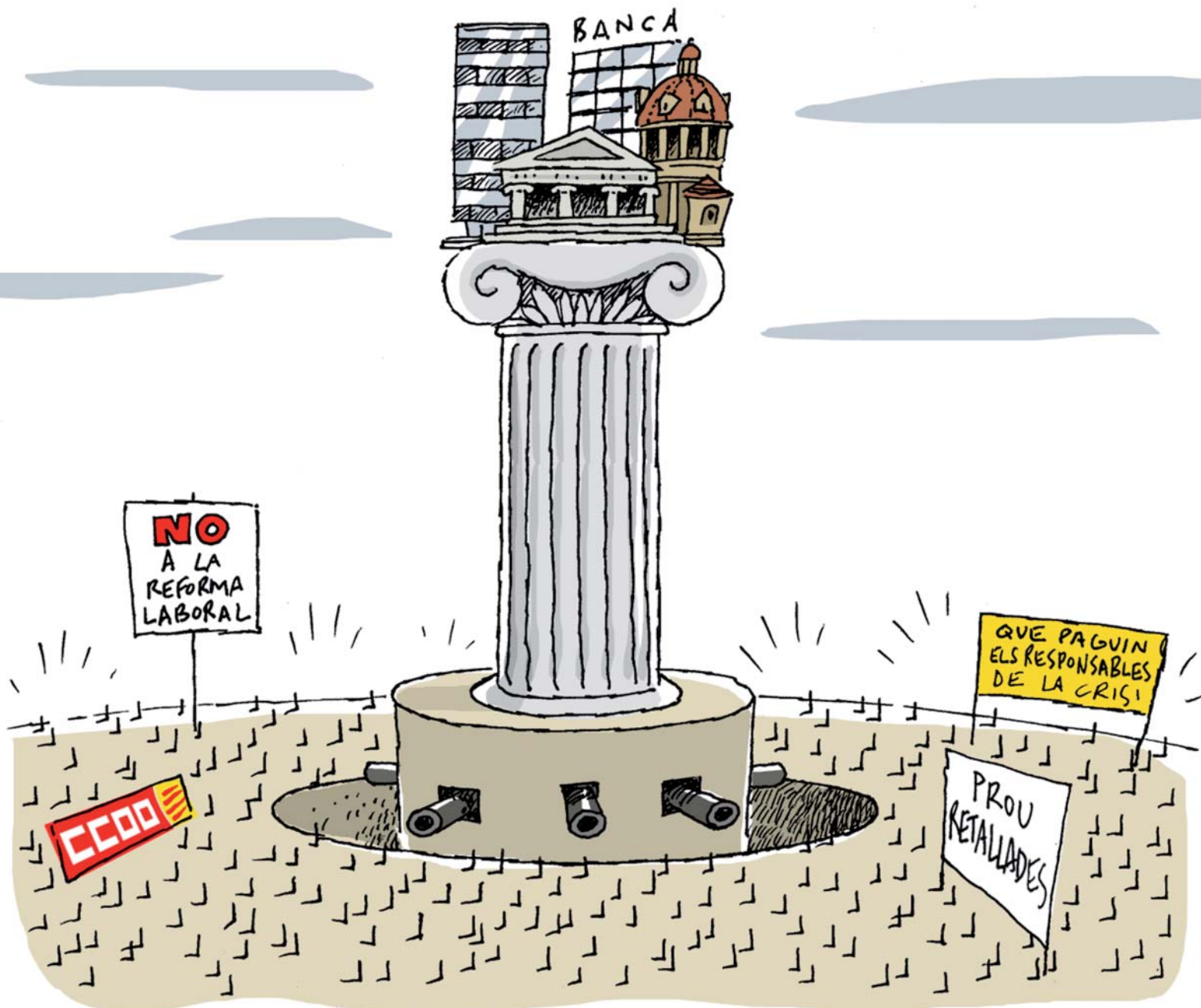
Francesc Layret

obrera

Diners per a la banca,
retallades per a les persones.
NO CALLEM!

- **CCOO de Catalunya** convoca el seu X Congrés
- **Els governs** de PP i CiU intenten fer callar la protesta social amb actituds repressives
- **Ja es recullen** milions de signatures per canviar la Llei de les hipoteques

ABRIL-JUNY 2012

ENTREVISTA 4

Josep Ramoneda: "Si no es reacciona davant la injustícia flagrant que patim ara, és que estem en un estat de fractura moral profunda"

MERCAT DE TREBALL 6-7

No volem aquesta reforma laboral i la tombarem

POLÍTICA SANITÀRIA 9

CCOO s'oposa al copagament a la sanitat pública

EDUCACIÓ 10

Molt més que retallades

SERVEIS PÚBLICS 12-13

Ataquen la funció pública, ataquen la ciutadania

INTERNACIONAL 14

Es crea una nova federació industrial europea que representa 8 milions d'afiliats

PROCÉS CONGRESSUAL 16-19

CCOO de Catalunya convoca el seu X Congrés

FISCALITAT 20

El Govern del PP premia els grans defraudadors amb una amnistia fiscal

SECTOR 22

Eurovegas: ¿este es el cambio del modelo productivo?

TERRITORI 26

No sense el Pirineu, no sense les terres de Lleida

HABITATGE 28-29

Milions de signatures per canviar la llei hipotecària

MERCAT DE TREBALL 30

CCOO impulsa un nou servei d'assessorament per a les persones que volen anar a treballar a Europa

editorial

Qui pagarà el rescat?

El rescat de la banca ja és un fet. El Fons Monetari Internacional (FMI) i els poders econòmics mundials han forçat el Govern espanyol a demanar l'ajut europeu per por que la suma de les eleccions gregues i el forat bancari espanyol precipités una nova crisi financera global.

De nou, assistim a una nova injecció de diners a la banca per decisió dels poders econòmics que passa per sobre dels poders polítics i que pagarem el conjunt de la ciutadania en forma de més retallades i més empobriment.

La fallida de Bankia, que ha estat el detonant del rescat, és l'exemple de les conseqüències de la bombolla immobiliària i financera, de la falta de control i supervisió, de la mala gestió directiva, de la ingerència política i de com no intervenir a temps fa que els problemes esdevinguin irreversibles.

I en tot això hi ha responsabilitats: del Banc d'Espanya, que no va actuar preventivament quan les entitats començaven a tenir un nivell d'endeutament que era insostenible i que va fer una pèssima gestió de la crisi financera, negant, primer, la situació crítica d'algunes entitats i actuant, després, tard i malament.

Dels diferents governs, que primer van ajudar a inflar la bombolla immobiliària i després van impulsar una reforma financera que ha comportat l'eliminació del model de caixes d'estalvi mentre s'injectava diner públic i es forçaven fusions d'entitats sanejades amb d'altres amb problemes, que ha fet que el forat cada cop es fes més gran.

Dels directius de les entitats que han fet fallida, que sovint han estat més pendents de les seves retribucions i de complaure els *lobbies* econòmics i polítics que de la solvència i viabilitat.

Dels polítics, que van utilitzar els seus llocs als consells d'administració per impulsar projectes de dubtós interès col·lectiu però de gran interès per al benefici personal o el rèdit electoral.

Si els excessos i la mala gestió d'uns quants els estem pagant tots, s'han de depurar responsabilitats i que hi hagi transparència i control públic dels diners que s'injectin als bancs per garantir que es recuperi el crèdit per al teixit productiu.

I cal que es doni el mateix tracte a tothom. Si hi ha diner públic per salvar la banca també n'hi ha d'haver per salvar les persones que han perdut la seva casa perquè la situació econòmica sobrevinguda no els permet fer front a la hipoteca, i també n'hi ha d'haver per als estalviadors que s'han vist atrapatats per les participacions preferents o per la sortida a borsa de les seves entitats.

Un cop més es posa en evidència que darrere de la crisi econòmica hi ha el sector financer i la bombolla immobiliària, i no els salaris ni els drets laborals o els serveis públics. ■

Els governs de dretes ataquen els drets civils i retallen llibertats per callar la protesta social

Els sindicats catalans han reclamat als governs de Catalunya i Espanya el final de les actuacions repressives contra el moviment sindical

Els governs del PP, des de Madrid, i de Convergència i Unió, des de la Generalitat, han iniciat una campanya d'atac directe als drets i les llibertats civils dels ciutadans i ciutadanes.

Després de la vaga general del 29 de març, han anunciat un enduriment del Codi penal i promouen unes propostes que limiten llibertats, com el dret de reunió o el de manifestació, cosa que posa en perill el sistema existent fins ara de drets i garanties jurídiques.

Aquestes mesures són la resposta a la important mobilització dels ciutadans i ciutadanes de tot el país i de diverses organitzacions contra les retallades de drets socials i laborals dels últims temps, per treure'ls la importància que tenen.

Les reformes penals pretenen intensificar la repressió, i amb la revisió dels drets de vaga, reunió, manifestació i informació s'intenta retrocedir democràticament unes quantes dècades.

Actuacions poc democràtiques

La modificació del Codi penal anunciada pel Govern del PP per fer front al que diuen que és un exercici excessiu d'alguns drets i llibertats; la pàgina web de dubtosa legalitat del Departament d'Interior de la Generalitat i els Mossos d'Esquadra amb fotografies i vídeos de persones perquè la ciutadania col·labori en la identificació de suposats violents; les detencions i l'empresonament a Qua-

tre Camins, durant més d'un mes, de tres joves que participaven en un piquet informatiu durant el matí de la vaga general i que no van tenir res a veure amb els actes vandàlics; les posteriors detencions de treballadors i treballadores vinculats a sindicats, com la sindicalista de la CGT i els dos sindicalistes de CCOO i UGT a la mateixa fàbrica de Seat a Martorell...

Tot això ha fet vessar el got i el passat mes de maig, CCOO i la resta de sindicats catalans van fer públic un comunicat històric per reclamar als governs de Catalunya i Espanya el final de les actuacions repressives contra el moviment sindical.

Es tracta d'un toc d'atenció, d'un crit d'alerta davant el creixent i preocupant protagonisme de les polítiques de repressió i intimidació dels poders públics, que limiten llibertats i neguen drets democràtics a la ciutadania.

Amb l'argument de la necessitat de neutralitzar els violents, el Govern central i la Generalitat pretenen vincular als desordres i la violència urbana el que és una resposta pacífica dels sindicats i de la ciutadania contra les polítiques de retallades.

No som delinqüents

Les dures retallades socials i laborals que estem patint en aquest país estan fent que tinguin lloc una legítima resposta social de treballadors i ciutadans. Per això, CCOO considera inacceptable que es tractin com a delinqüents persones que defensen els seus drets i reclamen canvis en les polítiques socials i econòmiques.

Els governs de Catalunya i Espanya volen donar un escarment públic a aquells que posen dificultats a l'aplicació de les seves mesures antisocials. I saben molt bé que els sindicats som un dic de contenció contra les seves injustes polítiques.

CCOO i la resta de sindicats catalans volem que les autoritats polítiques aturin la seva actuació repressiva contra el moviment sindical. CCOO reclamem als governs del PP i Convergència i Unió que assumeixin l'èxit de la vaga general del 29 de març, que va tenir un seguiment massiu.

És per tot això que CCOO considera que cal perseguir els violents, però no barrejar la violència urbana amb les legítimes protestes socials. Defensem els drets i les llibertats civils, i també la democràcia. ■

“Si no es reacciona davant la injustícia flagrant que patim ara, és que estem en un estat de fractura moral profunda”

JOSEP RAMONEDA I MOLINS

És filòsof, periodista i escriptor, i presideix l'Institut de Recherche et d'Innovation de París

Josep Ramoneda és filòsof, periodista i escriptor. Va ser director del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona des de la seva fundació, el 1994, fins al 2011, quan no va ser renovat en el càrrec a causa dels canvis polítics a l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona. Actualment, presideix l'Institut de Recherche et d'Innovation de París i és col·laborador habitual d'El País, la Cadena SER i Catalunya Ràdio.

■ **Es retallen la sanitat, l'educació i els drets laborals i socials, i amb diner públic es rescata la banca. La crisi, clarament, l'està pagant durament la ciutadania i, a més, sembla una maledicció bíblica que els governs del PP i CiU ho justifiquin una i altra vegada com el que s'ha de fer. Però deu haver-hi una altra manera de fer les coses...**

No és una maledicció bíblica, és una maledicció capitalista. S'ha arribat aquí a través d'un procés molt llarg d'hegemonia conservadora llaurada a partir dels anys vuitanta que ha portat les societats a viure sota la idea perillosa del tot és possible. I quan

ha passat això, sempre, al llarg de la història, ha acabat malament. Hi ha hagut una mena de pulsio nihilista que feia creure que es podia donar crèdit sense límit, que es podien treure beneficis de dos dígitos sense cap mena de preocupació, que això era inacabable i que aquest sistema generava una capacitat de rendiment inesgotable. Això és el que ha entrat en crisi, en una crisi molt profunda que probablement farà que aquesta fase del capitalisme, que ha estat una transició del capitalisme industrial al financer, s'acabi i entrem en un temps nou. És evident que és una contradicció retallar en inversió, en educació, en sanitat, etc., i seguir rescatant bancs. Això no vol dir que no s'hagin de rescatar els bancs, ja que és cert que si deixes col·lapsar la banca acabes col·lapsant el sistema, però hi ha moltes maneres de rescatar-los. Si els rescates i els nacionalitza, fes-ho de veritat i pel seu preu real. Bankia valia zero en el moment del rescat, no tenia cap sentit fer el rescat amb una disposició bestial de diner públic per salvar els accionistes de l'entitat. Els accionistes han de pagar i els executius també, i aquestes dues coses no passen gairebé mai. El que s'ha de garantir són els dipòsits de les persones i això s'ha de fer amb bon sentit, amb transparència, i no amb el sistema d'anar amagant "el que fem, i ara diem, i ara en fem una mica més, però encara en queda un altre", fet que genera una desconfiança il·limitada i que l'únic que fa és frenar-ho tot cada cop més. I és clar que hi ha alternativa, és una ofensa a la intel·ligència pensar que no hi

ha. Sempre es poden fer les coses d'una altra manera, el que passa és que el discurs del no hi ha alternativa és molt còmode per justificar allò que és injustificable. Jo m'atreiria a fer un vaticini: no només hi ha alternativa, sinó que arribarà i no trigarà gaire perquè ja no es pot esperar més. Hi haurà un canvi en les polítiques i probablement de cop la sortida de la crisi serà més ràpida del que alguns s'imaginen. Per una vegada s'acabarà sortint d'aquesta espècie d'espiral autodestructiva a la qual s'ha condemnat Europa per la pressió i el poder d'Alemanya.

■ **Bona part de la ciutadania està sortint al carrer amb manifestacions constants, vaga general, el 15-M... Com creu que s'anirà definint o expressant tot aquest malestar? De moment és pacífic, però el nivell d'indignació va augmentant.**

De moment hi ha molta por perquè s'ha fet una estratègia ideològica de xoc i és espectacular com els governs, els de dretes especialment, dramatitzen la situació, es passen tot el temps dient que estem fatal, que la situació és desesperada. En comptes de tranquil·litzar, generen por, i la gent està atemorida, i com que hi té molt a perdre, la gent està retinguda. Jo crec que tard o d'hora la indignació acabarà expressant-se i trobant formes d'expressió política. El que cal és una renovació de la cultura política de dalt a baix. Tant la cultura política com la sindical estan molt envellides i necessiten vitamines i repensar les coses de nou. No

té sentit tenir tanta preocupació per seguir en *l'establishment* i no sortir-ne, ja que en aquest moment els està creant molts més problemes que avantatges.

■ **A més de la crisi econòmica, tenim una profunda crisi democràtica i institucional. Hi ha un clar atac a les institucions, la política, els sindicats, els mitjans de comunicació públics. Tot està sota sospita. Com veu el nivell de qualitat democràtica al nostre país?**

És feble. Mai ha estat gaire fort, ja que venia d'un règim dictatorial i la nostra democràcia de seguida es va fer massa dèbil. Però s'ha tornat més feble des que s'ha imposat el discurs del no hi ha alternativa, amb el qual els governants s'estan comportant amb una mena d'autoritarisme postdemocràtic. Crec que és un dels grans perills que té Europa en aquests moments, perdre la qualitat democràtica o, fins i tot, de la democràcia i anar a parar al totalitarisme de la indiferència. Ara bé, hem de ser conscients que estem davant d'un moment de canvi i, per tant, d'oportunitats, i s'ha de veure cap on va tot això. Per exemple, el sistema de comunicació política ha canviat totalment. Els diaris, que tradicionalment eren els prescriptors polítics, els que marcaven l'agenda, fins i tot d'una campanya electoral, cada cop hi pinten menys, la televisió cada cop està més controlada, pràcticament ja no hi ha cap dial d'esquerra o centreesquerra en aquest país, i estem en espera de la irrupció, cap on evoluciona un nou sistema de comunicació en el qual les xarxes socials tindran un paper molt important. Encara no sabem ben bé quin. Les xarxes tenen un potencial enorme des d'un punt de vista d'expressió democràtica, però també poden ser un sistema de control social bestial. Resulta que ara, en el món de les xarxes, l'intel·lectual més important del món deu ser Google, que és qui determina el camí pel qual la majoria de ciutadans circula. Esperem que aquest moment serveixi per renovar l'opinió pública democràtica i afavorir la deliberació i el control social, però no se sap cap a quin cantó es decantarà tot això. El que és evident és que les institucions que fins ara han configurat la democràcia, partits, sindicats i mitjans de comunicació, estan molt tocades i necessiten unes renovacions a fons.

■ **A Catalunya tenim el problema afegit dels desequilibris fiscals amb la resta de l'Estat. Alguns en fan bandera, d'això, fins i tot CiU parla d'avançar les eleccions. De fet, hi ha un malestar generalitzat a Catalunya per aquests desequilibris, incloent-hi sectors no independentistes. Com creu que evolucionarà aquesta qüestió?**

No tinc cap problema amb l'independentisme, em sembla una opció prou raonable. El que mai m'ha convençut és l'independentisme amb arguments econòmics. Què vol dir? Que si Espanya ens tractés molt bé ja no ens interessaria la independència? O parteixes del principi que una comunitat que vol decidir anar-se'n té el dret a fer-ho o no entenc gaire el principi de si ens va bé, sí, i si no ens va bé, no. La independència no seria la panacea, pel fet de ser independents no viuríem molt millor. No es pot justificar que viurem millor econòmicament parlant d'una manera o d'una altra. No em semblen bons arguments. Aquestes coses de les balanques fiscals sempre són molt complicades. Tot país que té una balança fiscal negativa amb un altre té un superàvit comercial, per tant, parlem-ne. Els alemanys també diuen que tenen una balança fiscal negativa amb Grècia o Espanya i probablement tenen un superàvit comercial molt alt. S'ha d'anar en compte amb aquestes coses. Jo no sé fins a quin punt el president Mas, que és una persona d'obsessions i quan se li fica una idea al cap és difícil de treure-li, arribarà a això que ja anuncia de fer un gest de ruptura amb el PP si no hi ha un pacte fiscal que ens doni una hisenda pròpia. La reivindicació és molt natural, llàstima que Convergència la rebutgés quan se li va oferir a l'inici de la Transició. Veurem què passa si s'entra en un conflicte frontal. Jo demanaria que CiU no jugui amb això per un simple i mesquí interès electoral. I si hi juga, que arribi fins al final.

■ **En l'àmbit europeu, Sarkozy perd a França, Merkel comença a perdre clarament eleccions a Alemanya, a Grècia creix l'esquerra més radical. Com veu l'evolució política i econòmica a Europa: és François Hollande l'esperança blanca d'un canvi en les polítiques d'austeritat i antisocials?**

D'esperances blanques no n'hi ha. Hollande arriba en un moment oportú perquè és massa evident que les polítiques fetes fins ara són insostenibles i que s'hauran de canviar i evolucionar cap a polítiques de més incentius al creixement. Ara bé, s'equivocaria Hollande, i tothom, si es pensés que això significa un gir electoral a l'esquerra o alguna cosa així. Hollande ha guanyat per desgast del president Sarkozy, per un estret marge, i recordem que l'esquerra a la primera volta va obtenir un dels pitjors resultats de la seva història, no va passar del 45% o 46%. No hi ha hagut una fugida de vot cap a l'esquerra, hi ha hagut un esgotament de la política de Sarkozy i del seu model. Ara el que governa es crema, sigui de dretes o esquerres, i sobretot si segueixen fent aquestes polítiques. Que ningú no s'imagini que ara tot això es capgirarà.

■ **L'atur a Catalunya i Espanya està arribant a cotes històriques, la pobresa està augmentant i l'economia està aturada. Com creu que evolucionarà la situació econòmica i social? Tindrem crisi per a estona?**

Els indicadors fan pensar que sí. Jo crec que és absolutament inadmissible que es facin unes polítiques econòmiques que se sap deliberadament que produeixen pobresa, destrueixen llocs de treball i provoquen malestar a la població, amb l'hipotètic argument que això, no se sap quan, començarà a funcionar. De moment, totes les mesures preses han portat més atur, més malestar, menys serveis públics. Fins ara tot ha estat negatiu i això comença a ser inassumible. Si la moral i la justícia és reaccionar contra la injustícia flagrant, si no es reacciona davant la injustícia flagrant que patim ara és que estem en un estat de fractura moral profunda. Jo vull creure que davant d'aquest desastre, algú, en algun moment, tindrà un instant de lucidesa i forçarà un gir en la política econòmica. Aleshores, potser, sortirem de la crisi, i potser abans del que sembla. Si seguim per aquest camí realment encara no s'ha tocat fons i amb l'agreujant que tens la sensació que t'enganyen permanentment i que cada cop que et diuen que s'ha fet tot el que s'havia de fer vol dir que estan a punt de sortir nous forats, nous disbarats. ■

Emili Rey

No volem aquesta reforma laboral i la tombarem

Després de la vaga general, les mobilitzacions han continuat contra la reforma laboral de nit i de dia

La reforma laboral aprovada per decret pel Govern del PP, amb el suport de CiU i sense cap consulta als agents socials, no ens està servint per sortir de la crisi, sinó que s'utilitza per a altres finalitats.

Amb aquesta reforma laboral els empresaris tenen més fàcil acomiadar els seus treballadors, de manera que, a més, també els resulta més barat. Ha ampliat les causes d'acomiadament procedent, de manera que, a la pràctica, la majoria d'indemnitzacions seran de 20 dies per any treballat i augmentarà de manera directa el nombre de persones aturades, ja que és més fàcil acomiadar la gent.

La reforma laboral també permet als empresaris que puguin reduir els sous dels treballadors, si veuen reduïts els ingressos o les vendes de l'empresa durant dos trimestres consecutius, tot i que aquesta tingui beneficis a final d'any.

Amb la reforma laboral les empreses poden imposar un expedient de regulació d'ocupació (ERO) sense que sigui necessària la mediació de l'Administració, com passava fins ara. Així, es deixa el camí lliure a les deslocalitzacions i als tancaments d'empreses sense control administratiu.

Igualment, la reforma permet que les empreses no segueixin el que diuen els convenis col·lectius del seu sector, després d'haver viscut dos trimestres en què els ingressos hagin baixat. Això suposa un empitjorament de les condicions de treball en les petites i mitjanes empreses.

Els joves, a més, també es veuen afectats per aquesta reforma, ja que els condemna a cobrar salaris baixos, a tenir contractes precaris i a acceptar una reducció dels seus drets en relació amb la resta dels treballadors, si volen aconseguir o mantenir una feina.

Per tots aquests motius, el 29 de març es va dur a terme una vaga general que va seguir el 82% dels treballadors i les treballadores catalans i que va aglutinar més de 800.000 persones en la manifestació de Barcelona. A més, s'han continuat realitzant mobilitzacions arreu de l'Estat per protestar contra la reforma laboral i per deixar clar que no volem les condicions que imposa.

Nit i dia contra la reforma laboral

Les mobilitzacions contra la reforma laboral no s'han aturat i, coincidint amb la vigília i la data de l'aprovació definitiva de la

reforma pel Congrés dels Diputats, milers de persones van tornar a sortir al carrer a Catalunya la nit del 23 de maig i el matí del dia 24, per expressar-hi el seu rebuig més absolut.

Amb el lema "Nit i dia contra la reforma laboral", es van dur a terme diversos actes per continuar manifestant l'oposició a la reforma, però sabent que la mobilització no s'acaba aquí i que cal continuar lluitant per eliminar-ne els aspectes més negatius, ja que s'ha demostrat injusta, inútil i ineficaç tant per a l'economia com pel que fa a la creació d'ocupació.

No segueix el que diu la Constitució

CCOO ha instat el Govern de la Generalitat a presentar un recurs contra la reforma laboral perquè no és constitucional, després que el Consell de Garanties Estatutàries emetés un dictamen que així ho indicava.

El sindicat, juntament amb nombrosos juristes i associacions de professionals, ja havia indicat que en la reforma laboral hi havia elements inconstitucionals com ara la vulneració del dret al treball i a la negociació col·lectiva, així com a la tutela judicial efectiva, i també que envaeix competències en matèria de treball i relacions laborals.

CCOO entén que el Consell de Garanties Estatutàries ha donat la raó als motius del sindicat per rebutjar la reforma laboral i per convocar la vaga general del 29 de març. És per això que hem reclamat la retirada d'aquesta reforma laboral injusta i inútil, i hem demanat al Govern de l'Estat que obri una negociació amb els agents socials per canviar-ne el contingut, ja que fa retrocedir els drets laborals dels treballadors i les treballadores fins al principi de la democràcia.

Les mobilitzacions continuen però les propostes també

Tot i l'aprovació per part del Congrés, CCOO no abandonarà la mobilització. Tenim alternatives a la retallada de drets i a una reforma que dinamita les relacions laborals del nostre país. Mantindrem obert el conflicte el temps que sigui necessari fins que s'aconsegueixi canviar la reforma laboral aprovada.

Per tot això, CCOO de Catalunya continuarem les mobilitzacions fins que es modifiquin els aspectes més negatius d'aquesta reforma laboral i ho farem amb noves mobilitzacions però també amb propostes.

CCOO proposem que, com a alternativa a la reforma del mercat de treball, es dugui a terme una reforma fiscal que faci el sistema més just i que redistribueixi la riquesa. Cal controlar el frau fiscal, igualar els impostos que es paguen pels salaris dels treballadors i pel capital que els poderosos fan servir per especular, tornar a establir l'impost de patrimoni i el de successions, perseguir l'economia submergida i eliminar els paradisos fiscals.

També proposem una reforma financera en profunditat que permeti que els governs puguin controlar els mercats financers i els bancs perquè no siguin només una eina especulativa, sinó que serveixin per reactivar l'economia i crear nous llocs de treball.

Demanam un canvi de model productiu, apostant per productes de valor afegit, fomentant la competitivitat de les empreses, formant els treballadors i treballadores i generant llocs de treball de qualitat amb sous dignes.

I volem impulsar polítiques públiques, en lloc de retallar-les, invertir en els serveis essencials, com la sanitat i l'educació. ■

Marc Contijoch

Més de 100.000 persones es manifesten per celebrar l'1 de Maig

Com cada any, CCOO de Catalunya ha celebrat l'1 de Maig, Dia Internacional del Treball. Amb el lema "Treball, drets i dignitat. S'ho volen carregar tot", unes 100.000 persones (més del doble que l'any 2011) es varen manifestar pels carrers de Barcelona i per les principals ciutats de Catalunya per protestar contra les retallades que estan duent a terme els governs central i autonòmic, i contra la reforma laboral.

La gran afluència de gent ha fet evident el malestar generalitzat de la ciutadania contra les polítiques d'austeritat, que només perjudiquen els més febles, i contra la reforma laboral, que no crea llocs de treball sinó que serveix per fer més precàries les condicions laborals i per abaratir els acomiadaments. ■

APROFITANT-SE de la reforma laboral

El 24 de maig, el Congrés dels Diputats va aprovar el Projecte de llei de la reforma laboral, amb les darreres esmenes pactades pel PP i CiU. Aquesta reforma està servint a moltes empreses per acomiadar treballadors de manera ràpida i barata.

Així, des del sindicat hem criticat la reducció salarial i de condicions laborals de la plantilla del diari *El 9 Esportiu*, on els qui no acceptaven la rebaixa de sou, d'entre el 25% i el 43%, podien ser acomiadats amb una indemnització de només vint dies per any treballat i un màxim de nou mensualitats. També és denunciabile el que passa a Medesa, d'Amposta, on la direcció està forçant el concurs de creditors per poder readquirir, posteriorment, l'empresa –pertanyent al sector del cartró– sense el deute existent. O la situació de Cremonini Rail Ibérica, concessionària dels serveis de restauració als trens AVE i llarga distància de Renfe, que no vol signar un conveni col·lectiu digne per als seus més de 2.000 treballadors. O el cas de Clanser, SA, empresa de neteja de Tarragona, que vol acomiadar vint-i-cinc treballadors, atesa la davallada de producció.

A Gravent & Louverdrape, fabricants de cortines a Barberà del Vallès, es dona un clar exemple d'empresa que s'ha aprofitat de la reforma laboral per fer una retallada dràstica de la plantilla i de les seves condicions de treball: acomiaden vint-i-cinc treballadors, plantegen una rebaixa salarial del 10% sobre el salari congelat del 2010, canvien el Conveni provincial del metall per un conveni d'empresa propi, incrementen la flexibilitat horària i eliminen les millores voluntàries acordades amb la plantilla. També al grup Impresia Ibérica –amb les empreses que componien l'antiga Printer–, detectem acomiadaments per absentisme, trasllats, segregació d'activitats i desvinculació del seu conveni col·lectiu.

Des de CCOO, donem suport als empleats de l'empresa d'Argentona J. J. Massaguer, SL, dedicada al tèxtil per a la llar i la sanitat, amb acomiadaments justificats per motius econòmics, tot i que cap dels acomiadats no ha estat indemnitzat. També donem suport als de Transportes Azkar, SA, que ha acomiadat quinze treballadors de manera objectiva –oficialment, per amortització de llocs de treball–, encara que en realitat sembla una represàlia per la no-acceptació d'una rebaixa salarial de l'11% i altres retallades.

És sospitós el que passa a ACISA –serveis d'enllumenat públic i sistemes de control de trànsit– i AMS –manteniment de serveis integrals d'alta i baixa tensió–, del grup Aldesa. S'hi ha presentat un expedient de regulació d'ocupació (ERO) no justificat, perquè, encara que el grup presenta pèrdues, ambdues companyies tenen beneficis: sembla que el que es vol és subcontractar i imposar els "contractes porqueria".

No-aplicació de convenis

Una altra situació és la d'empreses que en el seu moment van subscriure acords salarials i convenis en el marc de la negociació col·lectiva, i que ara no volen aplicar-los, com està passant a empreses del sector de supermercats de Catalunya o, per exemple, a Eserman –auxiliar per a Repsol Química–, on es va lluitar per reclamar el manteniment de les condicions del Conveni provincial del metall de Tarragona, o als autocars d'Hispano Igualadina, amb protestes pels incompliments, per part de la direcció, de nombrosos acords i millores per a la plantilla.

A Roser Construcciones Metàlicas, de Cassà de la Selva, la pressió del Comitè ha aconseguit reduir l'impacte de l'ERO i millorar les indemnitzacions, quan l'empresa al·legava causes econòmiques i de producció per acomiadar plantilla.

La reforma està servint a moltes empreses per acomiadar treballadors de manera ràpida i barata

I es pot parlar de molts casos d'impagaments salarials, com a Hazemeyer Hes, fabricant de material elèctric i electrònic a Sant Feliu de Buixalleu; a ESPA 2025, amb seu a Banyoles, dedicada a la fabricació de bombes per a líquids; a BB Servicios, concessionària del servei d'atenció domiciliària de l'Ajuntament de Tarragona; a l'empresa tarragonina de neteja ECOMED, o a l'Hotel Imperial Tarraco de Tarragona.

Per evitar totes aquestes males pràctiques, CCOO i UGT han impulsat de manera conjunta una pàgina web per denunciar situacions d'abús, fins i tot en aquelles empreses sense representació sindical. ■

CCOO s'oposa al copagament a la sanitat pública

Darrerament, el Govern central està aprovant diferents mesures per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut, que inclouen canvis en el sistema de pagament dels medicaments. CCOO ha criticat la nova situació, que introdueix modificacions pel que fa a les prestacions farmacèutiques i suposa, en definitiva, l'extensió dels copagaments a la resta del sistema sanitari.

El sindicat no està d'acord amb la proposta d'utilitzar la declaració de renda de l'any anterior –sense actualitzar periòdicament les dades–, per discriminar entre els diferents usuaris: això penalitzarà aquelles persones que perdin sobtadament el lloc de treball, la prestació per desocupació o vegin disminuïts els seus ingressos. Tampoc és assenyat que, per exemple en el cas dels pensionistes, s'hagi de pagar primer per poder obtenir els fàrmacs –quan estan per sobre dels límits establerts– i posteriorment, amb periodicitat semestral, sol·licitar el seu reintegrament.

Entrebanca a l'ús de la sanitat pública

La retirada del dret a l'atenció sanitària als immigrants –i aquí cal denunciar el joc amb l'ús del concepte de "turisme sanitari" que es vol combatre–, tindrà efectes negatius en la salut pública: sovint, quedaran afectats immigrants que han cotitzat a la Seguretat Social però que per causa de l'atur no podran renovar els permisos de residència i cauran en la irregularitat.

En el cas de Catalunya resulta especialment preocupant el fet que aquestes modificacions es poden sumar a les retallades sanitàries i a la mesura ja aprovada d'un euro per recepta. S'encareixen els fàrmacs i pot passar que molts ciutadans hagin de renunciar en un primer moment per tornar amb malalties que caldrà tractar en estadis més avançats, amb el consegüent cost addicional.

CCOO de Catalunya entén que aquestes propostes no serviran per racionalitzar el consum de medicaments i sí, en canvi, esdevindran un primer pas per a l'establiment generalitzat de copagaments, posant en perill els principis d'equitat i justícia social en l'accés a la sanitat pública. ■

Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball

Amb motiu del Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball, que se celebra el 28 d'abril, CCOO va organitzar una assemblea a la seu del sindicat i va participar, juntament amb UGT, en un acte conjunt al Fossar de les Moreres de Barcelona. Allà, amb el lema "Exigim salut i prevenció a la feina", es va fer una concentració de delegats i delegades per denunciar la reducció de recursos

destinats a la prevenció i per reclamar una feina digna, segura i saludable. ■

Acció per la salut de les dones

El 28 de Maig és el Dia Internacional d'Acció per la Salut de les Dones.

L'origen d'aquesta diada es remunta al 1987, quan la Red de Salud de las Mujeres Latinoamericanas y del Caribe va proposar de crear un dia d'acció mundial per la salut de les dones. A poc a poc, la celebració s'ha anat estenent i, amb ella, la importància del tema de la salut dintre del debat i el moviment feminista.

A casa nostra, la Xarxa de Dones per la Salut, federació que agrupa vint-i-tres organitzacions i associacions (entre elles CCOO), ha treballat, des de fa més de deu anys, per aconseguir la millora de la salut amb perspectiva de gènere. El 28 de Maig no falta mai un manifest, en què s'han recollit demandes històriques: que el personal sanitari tingui en compte les diferents condicions de vida de les dones a l'hora de tractar-les; que el cos de la dona és diferent

al de l'home i que, per tant, se n'exigeixi l'estudi, tant en la formació del personal sanitari com en l'afectació de fàrmacs i tractaments; que no es tractin les etapes naturals de la vida com a malalties...

El manifest d'aquest any se centra en el rebuig a les polítiques que degraden els serveis públics, especialment el sanitari; la proposta d'estalviar amb la supressió de medicalització i fàrmacs excessius, a la vegada que es promou la capacitat de les dones en la seva autocura; la defensa del dret a l'avortament lliure i gratuït, i la inclusió de l'educació afectivo-sexual dintre de l'educació obligatòria.

■ **Sílvia Espinosa López**

Molt més que retallades

El Govern no retalla l'educació de Catalunya: l'està minimitzant i canviant de dalt a baix

Retallar és una cosa relativament inofensiva. Es retallen les puntes dels cabells, les manualitats de la canalla, els preus a les rebaixes, sovint i malauradament també els pressupostos, i els salaris. El que fan amb l'educació no són retallades. És molt més.

Al Ministeri d'Educació diuen que es proposen en dos anys reduir un punt de la despesa educativa en termes de percentatge del PIB. La mitjana espanyola es va arribar a situar en un 4,9%; a Catalunya no hem passat mai d'un 3,2%, la tercera més baixa de totes les comunitats autònomes. La Unesco recomana a tots els països dedicar aproximadament un 6% del PIB a l'educació i així ho fan molts dels països europeus. Està aprovat en la Llei d'educació de Catalunya, però no s'ha aplicat mai.

Els pressupostos del 2011 i del 2012, en total, redueixen un 13,7% la despesa educativa, el percentatge més gran de totes les comunitats autònomes.

Però les "retallades" addicionals anunciades recentment pel Govern del PP representen una pèrdua equivalent a la ja pressupostada, fins i tot una mica superior. Gairebé un euro de cada tres. La pèrdua total en dos anys s'aproxima al 30%. O el que és igual, un punt del PIB, tal com predica el ministre. Algunes comunitats autònomes s'han negat a aplicar-les, almenys parcialment. Catalunya, no.

Catalunya, molt pitjor

CiU decideix actuar sobre l'educació d'una manera clarament diferenciada de la de la resta. Es compleixen els compromisos amb la banca, però no amb els treballadors i treballadores dels serveis públics, perquè l'estalvi es realitza principalment en termes de salari i de pèrdua de llocs de treball. Però el més greu de tot és que el Govern abandona el com-

Èxit de la vaga a l'ensenyament

El passat 22 de maig, la primera vaga general de tots els sectors educatius a Espanya va ser un èxit. Els docents i el personal laboral dels centres d'infantil i primària, de secundària, universitats i escoles bressol, el sector del lleure educatiu, estudiants i famílies van mostrar el seu rebuig total a les retallades en educació dels governs del PP i de la Generalitat.

Taula comparativa del pressupost de la Generalitat amb el pressupost del Departament d'Ensenyament

ANY	2010	2011	2012	VARIACIÓ ACUMULADA	
Pressupost Generalitat	32.518.727.500	33.929.400.000	33.530.500.000	+1.011.772.500	+3,1%
Pressupost Ensenyament	5.317.611.671	4.834.200.000	4.595.900.000	-721.711.671	-13,57%
% Ensenyament sobre el total	16,35	14,24	13,7		

Aquesta rebaixa no és equiparable a la baixada dels pressupostos de la Generalitat, ni de bon tros.

Sorprenent. Ens diuen que han d'estalviar perquè no hi ha diners. Però en què estalvien? Sobretot en educació. Efectivament, els projectes de pressupostos del conjunt de la Generalitat del 2011 i el 2012 preveuen una despesa (després rectificada) una mica superior a la del 2010. En canvi, la despesa educativa ha tornat als nivells del 2006, amb 175.000 alumnes més i amb un IPC acumulat de l'1,1%.

promís amb el jovent i les criatures de Catalunya, i no ho fa de manera passatgera, sinó estructural.

L'oferta i el preu de les escoles bressol canvien radicalment la política aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya fins ara. Del concepte d'escola bressol pública i barata es passa al de guarderia privada o externalitzada, i més cara. S'augmenta el nombre d'alumnes per classe en tots els nivells educatius, des dels zero anys fins a la universitat. Tornem aproximadament a les condicions del 1970-1980: l'abandonament escolar

ara s'acosta al 30%, i ens sembla insostenible; llavors, s'acostava al 70%.

Supressió de beques, també de menjador. Els menjadors escolars perden usuaris i la reducció, que ja és notable, s'agreuja aquest estiu. L'Unicef ha presentat un informe que afirma que una de cada quatre criatures està en situació de pobresa i indica que moltes d'aquestes criatures actualment fan a l'escola l'únic àpat saludable i complet del dia. Catalunya no pot ser còmplice d'aquesta crueltat.

I la reducció pressupostària de la universitat és la més gran de totes: apugen les matrícules, tanquen titulacions i desmunten la investigació.

Aquestes mesures canviaran l'educació de manera no reversible en menys de deu anys.

En quin país ens volen convertir? Quin mercat de treball volen crear? Quina economia correspon a aquesta educació? ■

Montse Ros

Els governs condemnen la gent jove a ser treballadors de segona

“La gent jove ha de treballar del que sigui i en les condicions que sigui”, sembla que aquesta és la màxima que segueixen els governs de la Generalitat i de l'Estat a l'hora de plantejar mesures per posar fre a l'atur juvenil. No importen les condicions de treball, ni tan sols si existeix una relació laboral, perquè no cal que els i les joves cobrin per treballar, el que han de fer és agafar experiència. S'atreixeixen a plantejar determinades qüestions quan parlen dels joves que no plantejarien davant d'altres casos. Aquest és el cas del programa de pràctiques no laborals a les empreses que la Generalitat va presentar el passat mes de maig. Amb aquest programa, els joves, que ja han de tenir una titulació per accedir-hi, estarien realitzant una feina efectiva a un cost molt per sota del que marca la llei. El que pretenen, per tant, és convertir els i les joves en treballadors de segona, sense reconèixer la relació laboral i generant una espècie de “competència deslleial” amb la resta de treballadors.

Atur disparat

L'ocupació dels joves és una prioritat en un moment en què la taxa d'atur de les persones menors de 30 anys se situa en el 34,5%, i gairebé en el 50% en els menors de 25. Però cal que tinguem en compte que els i les joves no són un col·lectiu homogeni: hi ha tantes realitats com persones i no serveixen les mesures generalistes. Un jove que ja té una titulació el que necessita és un contracte de treball. Un jove que no té formació el que necessita és aconseguir-ne i, per tant, rebutgem frontalment totes les propostes que giren entorn de l'encariment de l'accés a l'educació pública, ja sigui universitària o de formació professional. En una situació com l'actual, el que cal és apostar pels i les joves i, per tant, invertir en el present per garantir el futur. I això no s'aconsegueix enviant-los a servir cafès a Londres o a treballar a Polònia; s'aconsegueix fent una major inversió en educació, reforçant les polítiques actives d'ocupació i no inventant fórmules màgiques per saltar-nos la llei i per permetre a les empreses estalviar-se costos laborals. ■ **Tània Pérez**

Cal apostar per la joventut, invertir en el present per garantir el futur

La universitat pública no s'escapa de la tisorada

Els governs de l'Estat i de la Generalitat estan atacant directament la universitat pública. I ho fan retallant-ne els pressupostos, encarint les matrícules i les taxes a l'alumnat, empitjorant les condicions laborals dels professionals que hi treballen, acomiadant personal i atacant la seva autonomia. És per això que CCOO i els altres sindicats de l'ensenyament universitari han realitzat una vaga i diverses mobilitzacions per protestar contra aquestes mesures, que fan més precària la vida de les universitats públiques.

Concretament, els pressupostos de la Generalitat i de l'Estat no renoven els contractes del personal docent investigador que no sigui estable, fet que fa abandonar la universitat a nombroses persones que han superat les proves de selecció i acreditació externa previstes legalment. A més, tampoc renovaran el personal interí, fet que podria implicar la rescissió automàtica de tots els contractes d'aquest tipus.

Perdent autonomia

La universitat perd, a més, tota possibilitat de decidir sobre la gestió dels diners que s'hi destinen, ja que la Generalitat ha imposat la figura del comissionat de comptes, que reduirà de manera important l'autonomia de cada centre.

Igualment, les retallades també afecten els treballadors i treballadores del sector, ja que s'han eliminat molts dels drets laborals i socials que havien aconseguit, com el fons d'acció social o la complementació dels sous durant períodes d'incapacitat transitòria. La intervenció de la Generalitat, però, no s'acaba aquí, ja que també podrà participar en els processos de selecció de nou personal i introduir-hi criteris que no tinguin res a veure amb els aspectes acadèmics.

El nou model d'universitat que volen imposar atempta contra la funció social i pública de la universitat, afecta negativament la seva qualitat i s'engloba en l'atac generalitzat contra els serveis públics per desacreditar-los. ■

Ataquen la funció pública, ataquen la ciutadania

Les constants manifestacions del Govern, que “criminalitzen” els funcionaris i funcionàries i faciliten el seu desprestigi i el de la funció pública, no són altra cosa que una estratègia per fer caure els serveis públics.

No és anodí que des de diferents mitjans de comunicació es repeteixi dia rere dia un discurs coincident amb les pretensions patronals i la dreta política més rànica que tenim en els darrers temps, ja sigui a Catalunya o a Espanya. S'ha utilitzat la funció pública com a element de fàcil utilització per reduir la despesa pública segons els criteris d'ajust. Ja ho va fer el PSOE amb una reducció de salari del 5% amb el suport de CiU, com sempre.

Les retallades han tingut en el Govern de CiU el seu màxim exponent a Catalunya, amb un atac brutal i sense precedents: reduccions de sou i jornada a interins, pèrdues sistemàtiques de llocs de treball, incompliments de tots els acords, reducció del 5% del complement específic concentrat en les pagues extres de juny i desembre, anul·lació del fons d'acció social i la paga de productivitat i, finalment, l'aprovació del Pla d'ocupació, del qual hem de conèixer, encara, les conseqüències. Sens dubte, un panorama final de desolació i depauperació del conjunt de la funció pública per afavorir la gestió privada dels drets del conjunt de la ciutadania.

El Pla d'estabilitat del Govern del PP amb el suport de CiU preveu importants retallades, des de la modificació de les condicions retributives en situació d'incapacitat temporal fins a l'eliminació dels dies addicionals de vacances. Totes les mesures constitueixen un nou atac a l'empleat públic.

Mesures per desmantellar els serveis públics

El Govern del PP segueix desmantellant els serveis públics i, com a conseqüència, retallant els drets dels empleats públics. Després de la remissió del Pla d'estabilitat a Brussel·les, hem conegut les línies generals de les mesures més importants.

Amb el significatiu títol de Pla per reduir l'absentisme dels empleats públics, el Govern es proposa reformar el règim especial de la Seguretat Social dels funcionaris amb les línies concretes següents:

a) Que els funcionaris no cobrin el salari íntegre durant els primers 90 dies de baixa per incapacitat temporal (180 dies en el cas dels funcionaris de l'Administració de justícia), tal com fixa el règim especial de la Seguretat Social dels funcionaris civils de l'Estat.

b) Modificació dels requisits i quantitats que abonen les mutualitats de funcionaris en concepte de subsidi per malaltia a partir del quart mes de baixa (setè mes en el cas dels funcionaris de l'Administració de justícia).

c) Canvi de còmput de les situacions d'incapacitat temporal, de mesos a dies, i escurçament dels terminis d'expedició i lliurament, als òrgans de personal, dels comunicats de baixa.

Bona part de la reducció de la despesa pública sempre l'acaben pagant els empleats públics

El Govern també proposa l'eliminació dels dies addicionals de vacances per antiguitat i dels dies addicionals per mort, intervencions quirúrgiques, malaltia (si es produeixen fora de la localitat) i reducció dels permisos per lliure disposició, cosa que ja fa el Govern de CiU a la Generalitat.

Una altra mesura és la congelació o reducció de salaris, sense concretar, tot i que a Catalunya ja hi ha una rebaixa salarial. Reducció de les ajudes socials i de les aportacions als plans de pensions.

El Govern farà un redimensionament de les plantilles funcionàries, una disminució de la contractació de personal interí i una congelació de l'oferta pública d'ocupació. També observa la possibilitat d'amortitzar les jubilacions forçoses.

El Govern vol establir la jornada laboral en 37,5 hores setmanals com a mínim i estudia augmentar la jornada màxima, actualment de 40 hores setmanals. Vol també introduir mesures de flexibilitat horària amb la reducció proporcional de retribucions i estudiar la prolongació de la permanència en servei actiu dels funcionaris.

Una justícia més privada

En relació amb l'Administració de justícia, el Govern assegura que ja s'estan implementant reformes legislatives amb mesures com la reforma de la Llei orgànica del poder judicial per determinar un nou repartiment de competències i una nova organització judicial (tribunals d'instància i serveis comuns). També es duen a terme reformes legislatives perquè l'activitat de l'Administració de justícia no es paralitzi en períodes de vacances; la reforma de la Llei de planta i demarcació judicial per reduir costos de personal i d'infraestructures; la implantació de taxes judicials i l'increment dels dipòsits per recórrer; l'extensió de mecanismes de mediació en assumptes penals i administratius, i la desjudicialització d'actuacions judicials per ser tramitades i resoltes per notaris i registradors de la propietat.

Una bomba per als ajuntaments

Val a dir que el Pla d'estabilitat pressupostària, en el cas de les administracions locals, pot arribar a ser una bomba pel que fa a la incapacitat per poder assumir serveis essencials per a la ciutadania que ara es duen a terme malgrat els problemes de finançament de les corporacions locals i pot generar un greu problema de plantilles tenint present que en molts casos estan formades per una part important de personal laboral.

En definitiva, estem davant d'una greu agressió que va més enllà de les condicions laborals i salarials dels treballadors i treballadores, ja que té com a objectiu espremer la funció pública i afavorir el negoci de la seva gestió en mans privades. ■ **Xavier**

Navarro

Catalunya lidera el rànquing de comunitats autònomes amb major creixement d'atur

Les dades de l'Enquesta de població activa (EPA) publicades en acabar el primer trimestre del 2012 mostren que el nombre de persones aturades a Catalunya ha augmentat en un 7,9% respecte al trimestre anterior. Amb 61.500 aturats i aturades més, i una elevada taxa d'atur, que es queda en el 22,2%, liderem el rànquing de comunitats amb major creixement d'atur.

Prop de 836.900 persones sense feina (5.639.500 al conjunt d'Espanya) mostren que la situació del nostre mercat de treball segueix sent preocupant i no mostra indicis de millora. S'ha reduït l'ocupació en 66.900 persones respecte al trimestre anterior.

Una vegada més, CC OO de Catalunya ha denunciat els efectes negatius de la reforma laboral del PP. Lluny de crear ocupació i reduir l'atur, està fent caure el nombre de contractes, desincentivant la recerca activa de feina, destruint ocupació i fent augmentar el nombre de persones sense feina. ■

Es crea una nova federació industrial europea que representa 8 milions d'afiliats

La recuperació econòmica requereix una indústria forta que es consolidi com a motor del creixement i de la creació d'ocupació de qualitat

El passat 16 de maig, a Brussel·les, es va celebrar el congrés fundacional de la nova federació industrial europea: IndustriAll European Trade Union. Amb la fusió de les federacions europees del metall (FEM), de la mineria, la química i l'energia (EMCEF), i del tèxtil, vestuari i cuir (FSE-TVC), es crea una nova federació indus-

trial que representa prop de 8 milions d'afiliats i tres quartes parts de la indústria europea. El seu secretari general, Ulrich Eckelmann, a qui vam tenir l'oportunitat de conèixer en una jornada organitzada el passat 11 d'abril per la Federació d'Indústria i la Secretaria de Formació Sindical i Cultura, culmina així un prolongat esforç, començat fa ara poc més de deu anys, que dona resposta a les oportunitats i reptes que suposa la creixent interrelació de les activitats industrials a Europa.

Per un canvi de rumb a Europa

A l'hora d'assumir la nova responsabilitat, Eckelmann va recordar el lloc central que ha d'ocupar la indústria en l'estratègia econòmica europea: "IndustriAll European Trade Union és partidària d'un canvi de rumb a Europa. Europa necessita un creixement industrial sostenible, més ocupació, més seguretat al lloc de treball, més drets de participació dels treballadors i treballadores i de la ciutadania, i més solidaritat i justícia en la distribució de la renda i del benestar a Europa!". La recuperació econòmica requereix de manera ineludible una indústria forta que es consolidi com a motor del creixement i de la creació d'ocupació de qualitat. En aquest sentit, cal fer front als reptes que se'ns presenten, com és el cas del canvi climàtic, i que comporten oportunitats a l'hora de desenvolupar tecnologia, infraestructura i competitivitat.

Per fer-ho, caldrà disposar de recursos financers i econòmics, que es poden assolir mitjançant nous instruments fiscals (ITF), els impostos a les grans fortunes o una lluita més efectiva contra el frau fiscal. Serà, però, també imprescindible que es reforcin els àmbits del diàleg social, ja sigui en l'àmbit general com en el sectorial o en el si de les multinacionals, mitjançant els comitès d'empresa europeus. En aquest sentit la creació d'una gran federació industrial europea suposa un avantatge estratègic important i, més encara, en el marc d'una gran federació mundial, que s'ha consolidat del 18 al 20 de juny a Copenhaguen en el congrés de fusió de les federacions mundials del metall (ITIM), mineria, energia i químiques (ICEM) i del tèxtil (FITTUC). ■ **Ricard Bellera**

El canvi de Govern a França obre la porta al rebuig a les retallades socials

El nou president francès, François Hollande, ha obert les portes a l'esperança d'un canvi en les polítiques europees de retallades pressupostàries i austeritat, que, després de dos anys d'aplicació, només han perjudicat els més febles de la societat.

Hollande coincideix en algunes propostes del seu programa amb les reivindicacions de la Confederació Europea de Sindicats, com la reforma del pacte fiscal, l'establiment d'un programa de creixement

europeu, el model per fer front als deutes dels diversos estats i la regulació financera (supressió dels paradisos fiscals, impost de transaccions financeres, etc.).

Amb el nou president francès podem assistir a un canvi de rumb de les polítiques europees, imprescindible davant la greu situació d'emergència econòmica, social i política que viu la UE i alguns estats, com Espanya, ja que el nostre país necessita que s'ampliïn els terminis per arribar als

objectius de reducció del dèficit, que es redueixin els tipus d'interès i que puguem beneficiar-nos d'un programa europeu d'inversions importants. ■

La indústria a Catalunya, un bon camí per sortir de la crisi

Cal incentivar la inversió en sectors en perspectives de creixement i productes de més valor afegit

La crisi financera, la crisi del deute públic i privat o les altíssimes taxes d'atur al nostre país estan desplaçant de l'interès polític i econòmic el necessari canvi de patró de creixement i de model productiu. Però després de més d'un any marcat per una política de retallades agressiva i injusta, a Europa sembla que es comença a consensuar la idea d'apostar per polítiques d'incentius i de creixement per poder sortir de la crisi.

Aquestes polítiques, acompanyades d'altres que el sindicat reivindica des de fa anys (fiscals, financeres, etc.), han de tenir com a principal objectiu la creació d'ocupació, de qualitat i estable. Per aconseguir-ho hem de resituar al centre del debat les polítiques industrials i energètiques, per apostar decididament per un canvi de model productiu a Catalunya.

Hem d'aprofitar la forta presència industrial que, tradicionalment, ha tingut l'empresariat català en el territori, i apostar per polítiques de redimensionament empresarial i internacionalització d'empreses. Cal millorar els seus nivells de competitivitat davant d'un mercat global, amb una indústria cada vegada més polaritzada en grans multinacionals i inversions estrangeres.

Hem d'incentivar la inversió en R+D+I mitjançant incentius públics i recursos tècnics, orientats a les empreses i als sectors amb perspectives de creixement, i a productes de més valor afegit, amb un nivell tecnològic més alt i amb més grau de coneixement per part dels treballadors i treballadores.

Per terra, mar i aire

També hem de millorar els índexs de competitivitat dels costos logístics industrials orientats a l'exportació, tant a Europa com en l'àmbit internacional. Apostar per xarxes ferroviàries que connectin Catalunya amb els països europeus, a través del corredor mediterrani, i millorar els serveis portuaris i aeroportuaris, ha de reforçar la posició geogràfica de Catalunya en un entorn en què, per terra, mar i aire, puguem potenciar centres logístics per a empreses i sectors industrials.

És el moment de millorar la competitivitat i els serveis energètics industrials per garantir la sostenibilitat ambiental. Hem de definir un mixt energètic que potencii les energies renovables i garan-

teixi l'estabilitat i la millora de costos de l'energia per a les empreses i els sectors, amb una aposta decidida de les administracions públiques per establir un marc regulador energètic a Catalunya.

Aposta per la formació

És important reforçar les polítiques de formació dels treballadors i treballadores, i orientar els processos formatius de les persones des de l'educació bàsica i professional fins a la formació contínua dels treballadors i treballadores. Per fer-ho, és necessari integrar els tres sistemes actuals de formació a Catalunya (formació reglada, contínua i ocupacional).

El canvi de model productiu s'ha d'impulsar ja des de la formació, de manera que es reforcin les activitats tradicionals i amb un pes específic en el teixit productiu del país, i es potenciïn les activitats emergents i de valor afegit que puguin assumir més protagonisme en el futur.

També cal impulsar un model de relacions laborals a les empreses industrials que reforci l'estabilitat en l'ocupació des del coneixement de les persones i des de la negociació col·lectiva, amb la participació dels treballadors i treballadores en el dia a dia de les empreses, en l'organització del treball i en la flexibilitat. Una ocupació amb drets és resultat d'una empresa competitiva.

En definitiva, és moment de reclamar la defensa de la indústria, el canvi de model productiu, el canvi de patró de creixement econòmic i un model social i laboral de drets.

Catalunya sense indústria és una altra Catalunya. ■

Javier Pacheco

CCOO de Catalunya convoca el seu X Congrés

El Consell Nacional de CCOO de Catalunya ha acordat convocar el X Congrés del sindicat, que se celebrarà a la ciutat de Barcelona els dies 14, 15 i 16 de desembre del 2012 sota el lema "Defensem drets, construïm futur. CCOO, l'eina". Aquesta és la carta de convocatòria.

1. Els homes i les dones que col·lectivament formem el Consell Nacional de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC), en la reunió celebrada el 13 de març del 2012, acordem convocar el X Congrés de CCOO de Catalunya, que se celebrarà a la ciutat de Barcelona, els dies 14, 15 i 16 de desembre del 2012.

2. El Congrés de la CS de la CONC reunirà un total de 630 delegats i delegades en representació de les organitzacions federatives i territorials que integren la CS, als quals se sumaran els membres de la Comissió Executiva sortint, que tenen la consideració de membres nats, i els delegats i delegades que representin Acció Jove - Joves de CCOO, Trade-CCOO i l'SME de CCOO, en total 658 persones delegades.

El procés congressual de la CONC emmarca els processos propis de les federacions i de les unions comarcals i intercomarcals que formen la CONC i que confluiran en la celebració del X Congrés de la CONC. El procés congressual s'iniciarà l'1 de setembre, amb els debats i l'elecció de delegats i delegades en cadascun dels nivells en què s'organitzen les 178.669 persones afiliades: empreses, sindicats territorials o assemblees sectorials territorials, unions comarcals i intercomarcals, i federacions nacionals.

El Congrés s'inscriu en el marc del Congrés de la CS de CCOO d'Espanya com a expressió de la coresponsabilitat en la definició de les polítiques sindicals per al conjunt de l'Estat des de la personalitat pròpia de la CONC com a sindicat nacional de Catalunya.

Com altres vegades, el procés s'organitzarà per impulsar i garantir la màxima participació de l'afiliació en el debat del balanç de l'acció sindical realitzada des de l'anterior Congrés i de les propostes de treball per encarar els reptes del futur proper. Amb aquesta finalitat, al mes de juny s'aprovaran els documents congressuals i les normes per organitzar el debat i l'elecció de les persones delegades, i es posaran en marxa diferents marcs de reflexió i debat, tant de manera presencial com amb l'organització i la utilització de les potencialitats de les xarxes socials, tant per projectar els debats congressuals com per promoure-hi la participació.

El Congrés ha de promoure la màxima participació per incorporar tantes experiències i coneixements sindicals com sigui possible a fi d'integrar el màxim de diversitats reals del món del treball en els debats. El procés congressual ha de ser un moment per reforçar el treball de les seccions sindicals, per millorar el seu vincle amb el sindicat, així com dels sindicats territorials, que han de tenir un paper clau en l'organització de la participació de l'afiliació en les empreses, en especial les petites i mitjanes.

Legitimitat de CCOO

3. Convoquem el Congrés amb 178.669 persones afiliades i 24.145 persones delegades. Ens mantenim des de fa 34 anys com a primer sindicat català, amb el 42,54% de la representativitat en les eleccions realitzades als centres de treball. Sens dubte, aquestes dades reforcen la legitimitat de CCOO de Catalunya per seguir representant i defensant els interessos laborals, econòmics i socials dels treballadors i treballadores catalans.

Aquestes dades ens han de fer conscients de la responsabilitat que se'ns trasllada a l'hora de fer els debats congressuals per definir les estratègies sindicals, adequar les estructures de funcionament i elegir els nous equips de direcció que reforcin el vincle social que ha establert l'afiliació i dotin de la major utilitat l'acció del sindicat a l'empresa i a la societat.

Quatre anys d'aprofundiment de la crisi

4. Els quatre anys que van des de la cloenda del IX Congrés han estat especialment intensos en l'acció sindical, l'empresa i la societat. Han estat uns anys difícils, durs, complicats i complexos, caracteritzats per la forta hegemonia de les polítiques neoliberals en un context de crisi econòmica que ha destruït bona part de l'activitat productiva instal·lada i milers i milers de llocs de treball.

Acabàvem el IX Congrés quan la crisi ja feia més d'un any que s'havia instal·lat al país i es confirmaven els diagnòstics dels quals feia temps havíem alertat, en relació amb les febleses de l'economia catalana en els anys anteriors, de gran creixement econòmic. La crisi financera és a la base de l'explosió d'una bombolla immobiliària llargament madurada que havia sustentat alts nivells de creixement econòmic, basats en l'economia especulativa pròpia d'una societat enormement financiaritzada que deixava famílies i empreses altament endeutades. Era evident, en la cloenda del IX Congrés, que entràvem en un canvi de cicle econòmic, però en desconeixíem la profunditat i la durada.

Avui, quatre anys després, hem de dir que la crisi s'ha expressat amb tota la duresa: s'ha destruït bona part del teixit productiu; l'atur s'ha convertit ja en el primer problema social del país i supera, segons l'EPA, les 700.000 persones a Catalunya i els 5.000.000 al conjunt de l'Estat, i el dèficit públic ha augmentat com a conseqüència de la crisi (caiguda d'ingressos i augment de despesa per al funcionament dels estabilitzadors socials), però també de les polítiques desfiscalitzadores que s'havien imposat en els anys anteriors.

El que havia començat com a crisi econòmica ha esdevingut crisi social i crisi política. L'hegemonia dels dogmes neoliberals dictats per les institucions de la UE han forçat els països amb nivells de dèficit elevats, com a conseqüència de la crisi, a haver de suportar atacs dels "mercats" financers sobre els deutes sobirans per forçar unes accions polítiques que han generat més recessió i més atur, que han incrementat les desigualtats, la pobresa i l'exclusió social, i que han posat en qüestió l'actual model social. També els atacs al deute sobirà han afeblit la capacitat política per gestionar la crisi i s'han arribat a substituir governs elegits democràticament per governs tecnòcrates al marge de les urnes o s'han forçat canvis constitucionals per regular els límits al dèficit, al marge de la participació ciutadana.

Atac sistemàtic als drets socials i laborals

5. Al llarg d'aquests quatre anys hem assistit a un canvi d'escenari polític, tant a Catalunya com a l'Estat. La cruesa de la crisi, però, en especial, el gir polític que al maig del 2010 dicten les institucions europees, i que al nostre país es trasllada acríticament, són a la base de l'erosió del Govern d'esquerres a Catalunya i del Govern del PSOE a l'Estat. Els centenars de milers de llocs de treball que es destrueixen i la instal·lació en l'atur d'importants col·lectius, en especial la joventut, posen en qüestió la credibilitat de la política i castiguen a qui exerceix el govern de la crisi sense resoldre els problemes existents ni donar una perspectiva social clara.

El mapa polític del país ha canviat i ens trobem davant l'hegemonia política, institucional i cultural de la dreta, que aprofundeix i endureix les polítiques iniciades el 2010. Però assistim també a un afebliment dels canals de participació, de diàleg social i de concertació social, fet que contribueix encara més a allunyar la gestió equilibrada i solidària de la crisi.

6. La lògica de les polítiques neoliberals es troba darrere de la definició de la política d'austeritat que persegueix la contenció de la despesa social, d'una banda, i la disminució dels costos laborals, de l'altra. Es pretén situar la competitivitat de l'economia catalana en la lògica d'allò dictat per la UE i l'Estat, desmuntant un model social de drets i llibertats, i renunciant, així, a la seva consolidació i desenvolupament, que és el que permetria situar-nos al capdavant de la recerca, la innovació i el coneixement com a elements per augmentar la productivitat i la competitivitat.

La traducció d'aquestes lògiques han estat els ajustos presupostaris durs imposats pel Govern de la Generalitat els dos darrers anys, cosa que ha tingut efectes força negatius sobre la provisió de béns i serveis públics, tant en quantitat com en qualitat, i que ha incidit negativament en les condicions laborals del treball públic.

El X Congrés de CCOO de Catalunya se celebrarà els dies 14, 15 i 16 de desembre de 2012

En el terreny laboral estem assistint a un atac sistemàtic al paper dels drets del treball a les empreses, com a garantia d'equilibris, garanties i tuteles individuals i col·lectives dels treballadors i treballadores. El Govern socialista va fer una primera reforma laboral, que ens va dur a la convocatòria de la vaga general del 29-S, i l'actual Govern del PP ha obert un nou conflicte que haurem de gestionar per forçar la retirada de la reforma més agressiva i desreguladora de l'Estatut dels treballadors.

Amb aquest panorama, el sindicat ha estat mobilitzat al llarg de tot el període i ha obert el marc d'aliances socials a través de la Plataforma Prou Retallades, que permet articular una àmplia resposta social per redreçar els atacs que està vivint el model social i fer avançar nous drets que garanteixin més igualtat i cohesió social.

També en el terreny laboral hem forçat al màxim l'espai de diàleg social amb les patronals per introduir garanties i tuteles col·lectives, en especial en el marc de la negociació col·lectiva, com seria el cas de l'Acord interprofessional de Catalunya (AIC), tot i que l'agressió que representa la reforma del Govern central posa en dubte algun dels elements assolits. En qualsevol cas, l'acció sindical en empreses i sectors, la capacitat d'intervenció en la negociació col·lectiva i la presència organitzada en els centres de treball han de ser elements centrals per combatre les agressions establertes per la llei i sobre els quals haurem de reflexionar en els debats congressuals.

Dur atac al sindicalisme

7. Hem assistit, aquests anys, a un dur atac al sindicalisme. Un atac inscrit en la lògica ideològica de qüestionar les organitzacions col·lectives representatives d'interessos col·lectius. Uns atacs que s'han centrat a desqualificar i a projectar una imatge distorsionada del sindicat, de la seva funció i de les persones que hi dediquen temps i compromís per defensar els interessos del conjunt dels treballadors i treballadores. Un atac que ha arribat a posar en qüestió i a limitar els fons institucionals que rebem per complir el mandat constitucional, que pretén també situar elements d'ofec econòmic que posin en perill la independència i l'autonomia sindicals.

Sens dubte, aquestes campanyes, amb un fort caràcter ideològic i orientades en contra del sindicalisme, estan suportades en una certa percepció social –que no podem menystenir– que ens fa aparèixer com a estructures burocratitzades, amb un alt grau de rigidesa i poc properes a les persones. Haurem de repensar críticament la nostra actuació i els nostres comportaments i pràctiques, per trencar aquesta imatge.

Temps de desenvolupar noves estratègies

8. El Congrés ha de permetre adequar el desenvolupament de noves estratègies per exercir el conflicte social i el desenvolupament del nostre model organitzatiu a fi de garantir la major utilitat del sindicat.

Aquests anys hem compartit a bastament la necessitat de reforçar el vincle amb el centre de treball, de millorar les nostres estratègies i pràctiques organitzatives des de la complementarietat i la cooperació, de fomentar la comunicació i de garantir la participació dels treballadors i treballadores en la presa de decisions col·lectives.

Caldran noves estratègies en l'exercici del conflicte i la negociació col·lectiva, on haurem d'enfortir els drets democràtics de la nostra afiliació, desenvolupar noves potencialitats tecnològiques i comunicacionals, i ampliar les nostres aliances i vincles amb la societat en la mobilització social. També haurem de ser capaços de trobar equilibris en la construcció d'una acció sindical col·lectiva fent atenció a les necessitats personalitzades, per tal que no s'expressin de manera individualitzada i a través de fórmules corporatives que, d'altra banda, tenen un espai creixent en determinats sectors de l'activitat productiva.

Cal una aposta inequívoca en el desenvolupament de l'anomenat sindicalisme de proximitat, com a forma d'entendre el sindicalisme que orienta, prioritàriament, la seva acció sindical, la majoria dels seus recursos i la seva política econòmica i financera cap al centre de treball, per fer així possible la capacitat d'organització dels treballadors i treballadores.

Reforçant les nostres senyes d'identitat

9. El Congrés és una oportunitat per reforçar les senyes d'identitat de CCOO. El nostre projecte sindical de classe es construeix des de la perspectiva del treball i no és únicament una suma d'interessos individuals, particulars o corporatius. La diversitat de la classe treballadora també és un dels elements centrals d'un projecte del sindicat de les diversitats, que ha de saber integrar i representar la realitat de totes i cadascuna de les persones que el componen, i que, per sobre de tot, treballa a favor de la cohesió social.

– Dimensió sociopolítica vinculada al concepte de ciutadania i dels drets de ciutadania social, des de l'assumpció pròpia dels valors i la nostra història.

– Independència i autonomia en la presa de decisions i en la construcció del nostre projecte i les nostres propostes més concretes, a partir de la suficiència i la viabilitat econòmiques, construint i reforçant els sistemes d'informació econòmica i financera propis,

que, des de la transparència, ens han d'aportar informació puntual, significativa i rellevant de la nostra situació.

– Impuls de criteris d'eficiència, d'optimització de recursos i de cooperació interna, que ens han d'allunyar d'escenaris econòmics basats en el clientelisme i la dependència externa.

– Sindicalisme nacional i de classe és apostar per un model socioeconòmic que opti per l'ocupació de qualitat i amb drets, així com afermar una identitat nacional construïda a partir del reconeixement i la millora dels drets de ciutadania. Un compromís sindical forjat en la lluita per una Catalunya més justa, integradora, que potencii la llengua catalana com a dret de ciutadania i com a element d'identificació col·lectiva i de cohesió social. Un sindicat que reivindica, en definitiva, l'autogovern com a forma més útil i més propera per incrementar el benestar dels treballadors i treballadores.

– Sindicat confederal en tant que sindicat general, que representa els diferents àmbits sectorials i territorials, i, alhora, com a sindicat que conjuga realitats específiques. El reforçament estratègic d'aquesta confederalitat i el vincle entre les organitzacions federatives i territorials que la formen serà una de les idees centrals sobre les quals estaran construïdes les diferents propostes i mesures que emanen d'aquest document.

Alternatives i propostes per sortir de la crisi diferents de les que s'estan aplicant

10. Cal un programa d'acció que ens permeti afrontar amb alternatives i propostes, amb millor organització i capacitat d'acció, les sortides a la crisi que s'estan plantejant. L'atur és el principal problema social amb el qual ens enfrontarem els propers anys, i les nostres propostes i alternatives hi hauran de donar resposta tot incidint en mesures orientades a reactivar l'economia, a crear ocupació de qualitat i a aprofundir en el model social de drets laborals i socials, que avui amb la crisi s'està qüestionant.

El Congrés ha d'actualitzar les alternatives que al llarg d'aquests anys hem anat elaborant i que ens han de permetre confrontar les polítiques de sortida de la crisi que s'estan aplicant:

- Impulsar la reforma fiscal i lluitar contra el frau i l'economia submergida.
- Endegar una reforma financera que garanteixi un sistema financer just i amb funció social.

– Canviar el model productiu perquè pivoti sobre el paper de la indústria, l'educació, la formació i les qualificacions, la recerca i la innovació, la política energètica i la sostenibilitat mediambiental.

– Impulsar el desenvolupament de l'estat del benestar i reforçar el sector públic com a generador d'activitat econòmica.

– Elaborar iniciatives i propostes de defensa i millora dels drets de les persones aturades.

– Aprofundir en el marc català de relacions laborals per permetre la recuperació de drets laborals i reforçar el paper de la negociació col·lectiva i el poder contractual del sindicat.

– Defensar la igualtat de tracte i d'oportunitats de dones i homes, i la lluita contra la violència masclista.

El Congrés també ens ha de permetre posar al dia moltes de les reflexions fetes aquests anys i que s'orienten al reforç organitzatiu:

– Millorar l'organització de CCOO adequant les estructures organitzatives perquè ens facin més útils per a les persones afiliades.

– Millorar la nostra pràctica d'acció sindical (negociació col·lectiva) per representar més i millor els treballadors i treballadores catalans.

– Incrementar la proporció de persones afiliades a CCOO respecte del total de la població activa.

– Elaborar uns pressupostos potents, sindicalment i financera-ment equilibrats, orientats a la nostra afiliació i a l'acció sindical al centre de treball.

– Augmentar l'eficiència dels instruments confederals de què ens hem dotat.

– Reforçar els drets democràtics de les nostres pràctiques organitzatives i d'acció sindical.

– Millorar la nostra comunicació per reforçar la imatge, la valoració i la percepció socials del sindicalisme en general, i de CCOO en particular.

– Reduir i racionalitzar els òrgans de direcció, sens perjudici de l'ampliació de la participació dels afiliats i afiliades.

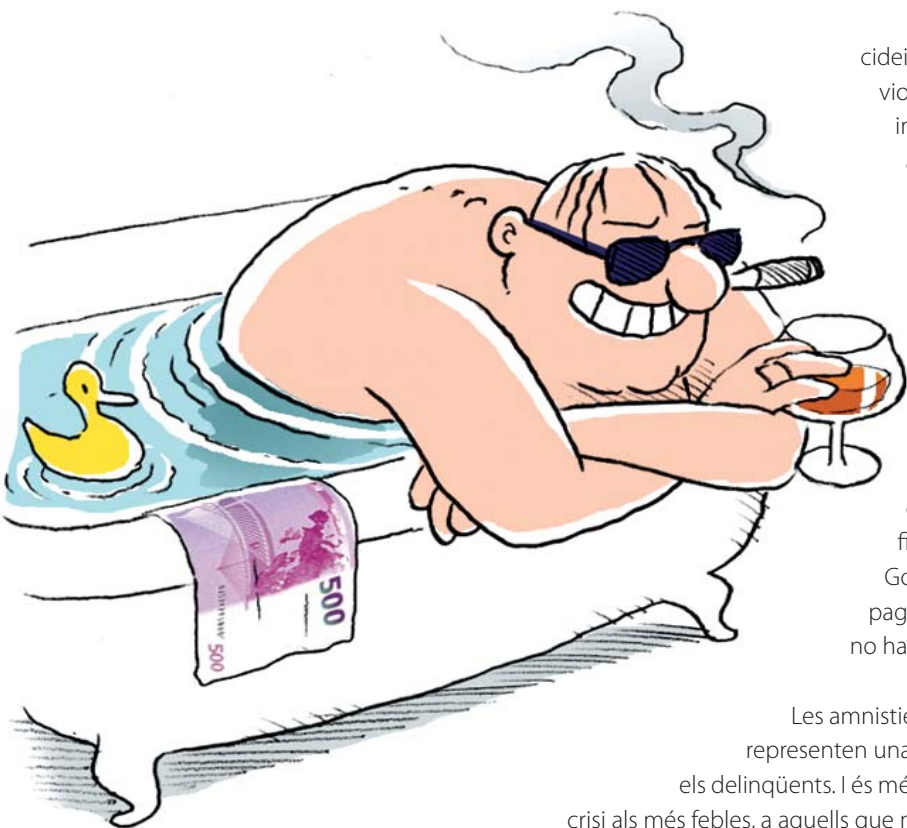
– Millorar la presència de les dones en tota l'estructura organitzativa i en tots els òrgans de direcció.

– Formar i reforçar ideològicament el nostre actiu sindical (delegats i delegades, i quadres sindicals).

CCOO volem seguir sent la millor eina i instrument de què disposen els treballadors i treballadores catalans. Avui, davant les fortes agressions que està rebent la classe treballadora en els seus drets i llibertats, davant dels intents de desmuntar el model social que hem anat construint amb la lluita, el sindicat és més necessari que mai. Aquest Congrés ha de ser un pas més en la consolidació del sindicalisme confederal de classe i nacional, com a instrument útil i contrapoder social. ■

Consell Nacional de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya
Barcelona, 13 de març de 2012

El Govern del PP premia els grans defraudadors amb una amnistia fiscal

cideixen amb propietaris de grans fortunes, suposa una violació dels drets de la ciutadania que paga els seus impostos i manté l'estat social i del benestar. Amb aquesta decisió, el Govern anima a defraudar, ja que demostra que no passa res si no es paguen els impostos corresponents, el que significa un nou atac frontal als serveis públics que se segueixen deteriorant per manca de finançament públic.

El Govern del PP ha renunciat a perseguir els defraudadors, els delinqüents econòmics, aquells que estafen la societat i incompleixen les lleis, malgrat que Mariano Rajoy havia declarat, estant a l'oposició, que "el que Espanya necessita no és una amnistia fiscal, sinó confiança en la política econòmica del Govern. No li donarem suport perquè els que paguen pagaran més i als que no paguen se'ls perdonarà el que no han pagat". Una mentida més.

Les amnisties fiscals poden portar alguns ingressos a l'Estat, però representen una injustícia terrible i una rendició dels governs davant els delinqüents. I és més sagnant quan es fa pagar durament els costos de la crisi als més febles, a aquells que no l'han creada.

Enmig de la bogeria retalladora del Govern del PP, el Consell de Ministres, en un dels divendres negres, va aprovar una amnistia fiscal per als grans defraudadors. Aquests només hauran de pagar un 10% d'allò que han deixat de declarar, de manera que es perdonen els seus deutes econòmics i, fins i tot, judicials. I això tenia lloc pocs mesos després que el Govern de Rajoy aprovés un increment de l'IRPF als treballadors que paguen els seus impostos.

Aquesta amnistia fiscal per a aquells que tenen un gran deute econòmic i judicial amb l'Estat, i que en molts casos coin-

I si això no era suficient, el Govern va aprovar també un augment de les taxes judicials, allunyant la justícia de les capes més desfavorides de la societat i deixant alguns processos judicials en funció de qui se'ls pugui pagar.

I CiU perdona 500 milions d'euros als més rics

CCOO de Catalunya va pensar que Convergència i Unió havia tornat a la coherència quan, a principis del mes de maig, en una entrevista, Oriol Pujol, secretari general de Convergència, va deixar caure la possibilitat de recuperar l'impost de successions a Catalunya per recaptar més diners, absolutament necessaris per fer polítiques socials i evitar més retallades. Poques hores després se'n va desdir, assegurant que aquesta era una decisió que li corresponia al Govern de la Generalitat.

CCOO considera una irresponsabilitat la supressió d'aquest impost, que caldria recuperar, ja que podria suposar la recaptació d'uns 500 milions d'euros l'any en un moment de fortes retallades en sanitat, educació o serveis socials per a la ciutadania, i de salaris i llocs de treball dels treballadors públics. A més, la recuperació d'aquest impost només afectaria el 10% de tots els contribuents catalans, que són aquells que tenen més patrimoni.

El Govern del PP ha renunciat a perseguir els defraudadors, els delinqüents econòmics, aquells que estafen la societat i incompleixen les lleis

El deute públic també s'ha d'equilibrar amb la recaptació d'impostos, sobretot d'aquells que paguen els que més tenen i no només retallant despesa pública. Amb els 500 milions de l'impost de successions es podria haver evitat la meitat de la retallada econòmica que es va fer durant l'any 2011 a la sanitat, l'educació o els serveis socials. CCOO denuncia les polítiques dels governs del PP i CiU que estan aprofitant la crisi per desmantellar l'estat del benestar. ■ **Emili Rey**

L'actualitat econòmica i social centra la reflexió de la Universitat Progressista i l'Escola d'Estiu de CCOO

Al mes de juliol tenen lloc dues activitats formatives amb participació de CCOO de Catalunya: es tracta de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC) i l'Escola d'Estiu de CCOO.

Entre el 2 i el 6 de juliol la seu del sindicat a Barcelona acull la UPEC, marc de reflexió de temes que preocupen els sectors socials democràtics i d'esquerres. En aquesta vuitena edició, amb el lema "El futur és a les nostres mans", hi ha diferents ponències, agrupades en els següents eixos: "Les noves formes de protesta", "Catalunya (cap a on va?)", "Recuperem la democràcia segrestada", "Canvi de paradigma econòmic" o "La cultura de la crisi".

Entre els ponents de la UPEC 2012 hi trobem: Joan Carles Gallego, Ignacio Fernández Toxo, Joan Tugores, Vicenç Navarro, Simona Levi, Miquel Caminal, Muriel Casals, Gemma Calvet, Said el Kadaoui, Najat el Hachmi, Pius Alibek, Arcadi Oliveres, Joan Manuel Tresserras, Joan Subirats, Josep Maria Terricabras, Xavier Vinader, Milagros Pérez Oliva, Josep Fontana, Borja de Riquer, Antoni Domènech, Josep Maria Àlvarez, Gerardo Pisarello, Pere Pons, Manel Barceló, Marina Subirats o Antón Costas. Les aportacions dels experts analitzen més a fons la realitat social, política i econòmica a la qual ens enfrontem ara i els propers anys.

En el debat de cloenda hi participaran els polítics Pere Navarro (PSC), Oriol Junqueiras (ERC), Joan Herrera (ICV) i Jordi Miralles (EUiA).

Escola d'Estiu a Mataró

D'altra banda, la Secretaria de Formació Sindical i Cultura de CCOO de Catalunya organitza, a Mataró, la XXI Escola d'Estiu del sindicat, els dies 11 i 12 de juliol, al Tecnocampus de la capital del Maresme. Enguany porta per títol "Un sindicat en canvi, des dels valors i el compromís de transformació social".

Els temes per tractar són: "El reforçament de l'autoritarisme empresarial i canvis de model social", "Els reptes de l'economia i l'empresa catalana", "Cohesió i equilibri social en perill? Respostes, actituds i energies de compromís col·lectiu", "La centralitat de l'afiliació en un procés de reforma organitzativa" i "Reptes territorials d'un país desequilibrat i d'una organització sindical de proximitat".

Destaquen, entre els participants, Emilio Gabaglio, Xavier Pérez, Joan Manuel Tresserras o Pere Jódar, entre d'altres. ■

Mor la companya Mercè Serra

CCOO de Catalunya lamenta profundament la mort de la sindicalista i companya Mercè Serra, que es va produir el dimecres 9 de maig, als 50 anys, a causa d'una malaltia.

Mercè Serra Pullés, nascuda a Premià de Mar, va iniciar la seva activitat sindical a l'Ajuntament de Mataró, on realitzava la seva activitat professional com a policia local i on va ser escollida delegada en les eleccions sindicals d'empleats públics. Va formar part, també, de l'agrupació de policia local de Catalunya.

Des de sempre va ser una persona profundament compromesa sindicalment i una peça clau en la consolidació de la Federació de Serveis i Administracions Públiques (FSAP) i del procés de fusió que va donar a lloc a l'actual Federació de Serveis a la Ciutadania (FSC), com així ho demostra el seu historial sindical, amb un gran nombre de responsabilitats. Va formar part de la Comissió Executiva de CCOO de Catalunya, i en el moment de la seva mort era secretària de Comunicació de l'FSC estatal.

Se'n va massa jove una altra peça fonamental del sindicalisme de classe que representen les Comissions Obreres, però sobretot trobarem a faltar la persona.

Mercè, no t'oblidarem. ■

Fòrum Social Baix Llobregat, una aliança social contra la crisi

El Fòrum continua rebent sol·licituds de col·lectius i entitats interessades a participar-hi

Des de fa ja uns quants anys, sindicats de classe, en especial el nostre, partits polítics d'esquerres, associacions veïnals, associacions de mares i pares, i entitats socials diverses del Baix Llobregat vam decidir aliar-nos per reflexionar i, sobretot, actuar per la transformació social. Durant els últims anys, aquesta aliança s'ha refermat i ha esdevingut la punta de llança de les propostes i accions per lluitar contra

les retallades i la precarietat que les polítiques dels governs del PP i de CiU volen imposar també en l'àmbit comarcal.

El període 2010-2012 ha estat un període d'efervescència d'aquesta plataforma, i la celebració de tres manifestacions d'èxit a Cornellà de Llobregat, Martorell i Castelldefels, el suport a la vaga general del 29 de març d'aquest any i les participacions conjuntes a totes les manifestacions organitzades per la Plataforma germana Prou Retallades a Barcelona han marcat fites importants per a la seva consolidació.

Anem sumant

El Fòrum és un aliança que pretén sumar més, i anem rebent sol·licituds de col·lectius i entitats interessades a participar-hi; manté un nucli de coordinació i de contactes personals que resulta molt àgil i operatiu. Ha estat molt important el treball del nostre company Eduardo Jodar, que ha esdevingut un dels incitadors i propulsors de les convocatòries i del consens, i també ha resultat cabdal la implicació de tots els sindicats comarcals de la Unió de manera continuada i permanent.

Als reptes generals contra la crisi i les retallades cal afegir els comarcals, relacionats amb la situació socioeconòmica i la protecció de les persones i el territori. Al Fòrum es vol reflexionar i actuar sobre aquestes qüestions i continuar aportant al Baix Llobregat un perfil de comarca amb cohesió social imprescindible i obligatorietat d'activisme social. Continua la lluita per la justícia social! ■

ATLANTIS
assegurances

el servei assegurador de

Contracta ara la teva assegurança de **vida** o de **llar** i aconseguiràs **6 Mesos Gratis**

Informa't a la teva delegació o al telèfon **901 500 400**

EUROVEGAS: ¿este es el cambio del modelo productivo?

El complejo de casinos que se perfila da la impresión de que será una especie de zona franca del juego donde no entre la competencia, aunque esta sea leal, un erial a la orilla del mar sin derechos laborales, y menos sindicales

Abran juego..., no va más..., 13..., negro..., impar..., y falta... La pelota, más bien el pelotazo, está en el aire y no sabemos a ciencia cierta dónde caerá con su pesada carga de desregulaciones y de imposiciones, con su vuelta de caletín a más de una ley, a normas laborales, y todo ello reclamando con fuerza y con argumentos de inversiones inciertas, menos mal, un trato de favor en la fiscalidad. Parece que la pelota caerá, según los augures económicos, en la Comunidad de Madrid o tal vez aquí, en una Catalunya donde el Govern de la Generalitat, con la excusa del paro desbocado, parece dispuesto a aceptar la lapidación de una franja marítima esencial para una convivencia más racional y equilibrada en una comarca con una alta densidad de población como es la del Baix Llobregat.

Podríamos hacernos muchas preguntas, algunas de difícil respuesta. ¿Por qué precisamente en estos años de penurias aparece una propuesta como esta? A nadie se le escapa que no hace mucho tiempo hubo una propuesta similar en los Monegros, que no llegó a puerto, no sabemos si por la escasez de agua o por otros motivos inconfesables que algún día conoceremos.

Suficientes de casinos

¿Catalunya necesita un proyecto como este? ¿Es bueno para la sociedad en general que potenciemos, y más con recursos públicos, el juego, los casinos, las máquinas tragaperras, el bacarrá? Tenemos dudas razonables, ya que siempre hemos defendido un sector de casinos sostenible y vertebrado en el territorio, y en estos

momentos, después de la concesión de la última licencia, hace ahora cuatro años por la Generalitat, hay cuatro casinos en Catalunya, ubicados en Barcelona, Tarragona, Lloret y Peralada. Suficientes para dar servicios a todas las personas que deseen emplear su tiempo y su dinero en la ruleta francesa o la americana, que es más rápida y fácil de manipular.

¿Dónde queda el discurso de la necesidad de un cambio de modelo productivo? Aunque ahora nos apriete el zapato la crisis económica con la lacra del desempleo, que en estos momentos soportan más de 800.000 personas en Catalunya, es esencial que utilicemos todos nuestros recursos privados y públicos no en milongas o proyectos ventajistas y opacos, sino en atender la necesidad de formación profesional de calidad que nuestra sociedad necesita, especialmente las personas jóvenes, y ayudar a que nuestros sectores en general y los del turismo donde está encuadrado el sector de casinos en particular sean viables, sostenibles, generadores de riqueza y empleo estable y con derechos.

Las mismas reglas para todos

Desde la Federació de Comerç, Hostaleria i Turisme de CCOO de Catalunya nunca vamos a oponernos a las inversiones que creen riqueza, que sean entendibles, que vertebren desde una óptica social el territorio, que sean necesarias, en una palabra, que sean justas. No se pueden crear compartimentos estancos donde la ley sea otra (llámese tabaco o inmigración). Es necesario invertir con cabeza y sentido, y más en estos tiempos. Debemos

reflexionar que en un país de libre competencia no es lógico ni asumible que existan reglas distintas entre empresas o sectores diferentes.

Quizás no sea el momento para muchos debates más o menos filosóficos, pero todo pasa, todo pasará, también esta endemoniada crisis de valores sociales y económicos, y estamos obligados a salir de ella con la lección bien aprendida. Cierto es que nada es gratis, así es que con nuestros recursos públicos ayudemos a que nuestro país, nuestra sociedad, no cometa errores pasados y apueste con decisión por un verdadero cambio productivo y económico, donde el sector del turismo, donde los casinos tienen su sitio, ha de jugar un papel importante.

El complejo de casinos que se perfila da la impresión de que será una especie de zona franca del juego donde no entre la competencia, aunque esta sea leal, un erial a la orilla del mar sin derechos laborales, y menos sindicales. Sin ninguna garantía de que no sea solo una apuesta de ladrillos y rascacielos, una huida hacia adelante cargada de especulación inmobiliaria, una vuelta atrás a la pesadilla... o sea al desasosiego y al vértigo de lo conocido y fracasado. ■ **Manuel García Murillo**

CCOO apoya la gestión pública de los aeropuertos y de la red de transportes ferroviarios

La decisión tomada por el Gobierno de mantener la red aeroportuaria, con la suspensión de los concursos de licitación de Madrid-Barajas y El Prat - Barcelona, es una cuestión estratégica fundamental para la defensa de la cohesión social y territorial, así como para el desarrollo económico de los entornos aeroportuarios. Con la separación de estos dos aeropuertos se hubiera dejado a la red sin sus principales fuentes de ingreso, y abierto, con ello, la caja de Pandora. Hasta ahora Aena financiaba su mantenimiento sin aportación del Estado y con la nueva situación se comenzaba a cuestionar la sostenibilidad del resto de la red.

La gran mayoría de aeropuertos de Aena son deficitarios y desde distintos sectores de la sociedad se ha empezado a cuestionar su viabilidad. No es lógico que capitales de provincia con menos de 100.000 habitantes tengan aeropuertos internacionales sin apenas vuelos y sin tráfico de carga aérea.

En la memoria anual de 2009, realizada por la propia Aena, se valoraban los activos de la empresa en más de 300.000 millones de euros. Todo esto usando los argumentos de siempre: la ineficacia de las empresas públicas, lo mal gestionadas que están, etc. No hay que olvidar que Aena es el primer operador aeroportuario del mundo en número de pasajeros: más de 187 millones en 2009, 2,1 millones de operaciones y 570.000 toneladas de carga, y como proveedor de los servicios de control del tráfico aéreo, Aena controla 1,88 millones de vuelos, por lo que es uno de los más importantes de Europa.

Queda claro que hasta ahora Aena no solo es competitiva, sino que es una empresa eficaz gestionada desde lo público y con mucho futuro, siempre y cuando no se empleen criterios de mercado en su gestión, es decir, dar beneficios económicos a unos pocos y no al Estado, como hasta ahora.

Es evidente que este país carece de una política aeroportuaria. Esta red ha de competir con una red de alta velocidad en continua expansión, aunque como se ha comprobado, sin mucho criterio en la elección de las líneas a explotar.

Apuesta por el ferrocarril

Se ha de seguir avanzando en combinar los diversos tipos de transporte, priorizando los que tengan un menor impacto ambiental y una mayor utilidad social que permita optimizar los re-

Queda claro que hasta ahora Aena no solo es competitiva, sino que es una empresa eficaz gestionada desde lo público y con mucho futuro

ursos y caminar hacia una movilidad sostenible, y el ferrocarril juega en este campo un papel determinante.

Hay que caminar en la transformación de Rodalies en un metro regional que extienda el uso del transporte público colectivo a más ámbitos de Catalunya. Facilitar el acceso de la mayoría de la ciudadanía al transporte público colectivo de calidad fortalece la cohesión social, el equilibrio territorial y el desarrollo sostenible.

Con los datos del 2010 de Transmet (ATM), el modo de transporte ferroviario (metro, Rodalies, FGC, tranvía) supone el 63,8% de los viajes, y, entre ellos, la red de Rodalies es la más extensa, con 450 km, 125 estaciones y 104 millones de viajes.

Desde el 1 de enero de 2010, la Generalitat de Catalunya tiene transferida la red de Rodalies, cuyas competencias se concretan en la regulación, planificación, gestión, coordinación, inspección de los servicios y las actividades y la política tarifaria. Asimismo, también tiene transferidos en similares condiciones los Regionals sobre la red convencional, aunque no así el servicio Avant por líneas de alta velocidad.

La situación actual está gravemente definida por la confrontación abierta entre la Generalitat y el Estado por la concreción de un modelo de transferencias que está erosionando la viabilidad y la gestión.

CCOO considera que hay que continuar realizando las inversiones comprometidas por las diferentes administraciones, si no se quiere estrangular la movilidad en el ámbito de las grandes ciudades catalanas. Por ello es necesario acelerar la ejecución del Pla de Rodalies de Catalunya, con la construcción de nuevas estaciones y la modernización de la actual infraestructura para incrementar la intensidad de los tráficos. Y todo esto con tres objetivos: el fortalecimiento del sector público empresarial en las empresas ferroviarias, la consideración de obligación de servicio público de todos los servicios ferroviarios de Rodalies y Regionals, y la participación sindical en el desarrollo del modelo ferroviario. ■ **Antonio Garrido**

En marxa una campanya per exigir solucions a les conseqüències de la crisi financera

Els treballadors del sector financer han volgut deixar clar que també pateixen la crisi com a ciutadans

Comfia-CCOO de Catalunya del sector financer (banca, estalvi i rurals) va iniciar una campanya al mes de febrer amb el lema "Som bancaris i bancàries, no els banquers", davant l'augment de les agressions cap als treballadors i treballadores del sector financer, que eren víctimes de pressions psicològiques i d'amenaques físiques i violentes, fins al punt que en alguns casos fins i tot es posaven en perill les seves vides. Arran de l'apunyalament de dos treballadors i una treballadora d'una oficina del Banc Santander a Gandia, els delegats i delegades del sector financer van concentrar-se davant del Banc d'Espanya, el 2 de març, per assenyalar a la ciutadania qui són els responsables de la situació que pateix la clientela, així com per demanar solucions a les entitats perquè adoptin mesures que solucionin o redueixin els problemes que afligeixen la clientela i que previnguin i protegeixin les seves plantilles.

Des de Comfia-CCOO reiteren que els treballadors i treballadores del sector financer no són els responsables de la normativa que regula els productes financers (ni les seves modificacions) ni del control i la supervisió que des de les administracions públiques s'ha de fer dels productes esmentats.

Les plantilles del sector són un col·lectiu de milers i milers de treballadors i treballadores que pateixen la crisi com a ciutadans i ciutadanes (retallades en educació, sanitat...) i com a treballadors i treballadores d'un sector que ja ha perdut, a data d'avui, uns 16.000 llocs de treball i continua en reestructuració, amb el deteriorament continu de les condicions de treball que això comporta.

Comfia-CCOO exigeix a la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), al Banc d'Espanya i al Govern que posin fi a aquesta política erràtica pel que fa a les reformes financeres. Alhora, considera necessàries reformes que converteixin les entitats financeres en empreses viables i solvents per tal que el crèdit torni a arribar a les empreses i famílies del nostre país, ja que aquesta és una de les claus perquè l'economia del nostre país es reactivi. I és evident que aquesta viabilitat econòmica no pot estar fonamentada en la reducció de les plantilles i les condicions de treball, sinó que és la capacitat de generar un pla de negoci la que ha de guiar quina és la millor manera d'abordar la reestructuració esmentada.

Mesures per solucionar o reduir els problemes dels clients

El passat 8 de maig, Comfia-CCOO es va concentrar davant la CNMV i el Banc d'Espanya, juntament amb altres organitzacions i moviments socials, per tal de denunciar la difícil

situació que viuen els treballadors i treballadores del sector i la clientela.

Comfia-CCOO manifesta el seu suport a la clientela, que ha vist reduïda la possibilitat de rescat del capital en determinats productes financers, i assenyalava clarament que els responsables del canvi que ha produït la reducció en la liquiditat dels productes esmentats són la CNMV i el Banc d'Espanya, que van modificar, unilateralment i sense donar cap tipus d'alternativa, la manera com es valoraven i gestionaven aquests productes.

Els treballadors i treballadores del sector som bancaris i no banquers, treballem en aquest sector però no tenim cap capacitat d'influència sobre els productes que comercialitzem, exactament igual que en qualsevol sector productiu. Per tant, demanem a la societat en general, i als clients afectats per aquests productes en particular, que identifiquin clarament quins són els responsables de la seva situació, que tots i totes estem patint, per tal d'abordar conjuntament les possibles solucions a l'actual situació.

Des de Comfia-CCOO manifestem que la ciutadania no ha d'assumir amb els seus impostos el cost de la reestructuració del sector. Ha de ser el mateix sector, en el seu conjunt, el que es responsabilitzi d'aquest cost. A més, la utilització de recursos públics ha d'anar lligada a la necessària determinació de responsabilitats dels gestors, administradors i supervisors responsables que aquestes entitats hagin arribat a la situació actual.

L'Estat ha de garantir, a més, que el procés de concentració que s'està vivint en el sector ens porti a una situació d'oligopoli de facto que, a més, d'una pèrdua molt important d'ocupació, comportaria seriosos riscos d'exclusió financera. ■

sombancarismoelsbanquers.comfia.cat

SOM bancaris i bancàries, NO els banquers

PROU AGRESSIONS!

La mobilització de la plantilla dels autobusos de Lleida evita la vaga

Durant tot l'abril, els treballadors i treballadores d'autobusos de Lleida van estar mobilitzats, concentrant-se davant l'empresa, repartint fulls volants i preparant una vaga per al dia 23.

L'empresa no volia pagar l'increment salarial pactat en el conveni ni l'increment a compte d'un 1%, sinó que volia modificar les condicions de treball i eliminar els plusos inclosos en el conveni. Totes aquestes decisions, pensava dur-les a terme sense presentar cap documentació que les justificués i sense acceptar cap de les propostes que els representants del personal van fer.

Després de diverses reunions, en les quals l'empresa no feia cap pas per solucionar el conflicte, a última hora, quan ja s'havien publicat els serveis mínims de la vaga, l'empresa va cedir i va presentar una proposta que va permetre desconvocar-la. L'acord inclou la pròrroga de dos anys del conveni actual, un increment salarial del 0,75% per a cadascun dels anys i el respecte a les condicions de treball per a les persones que ara treballen a l'empresa. Aquest preacord va ser ratificat per l'assemblea de treballadors. ■

L'ERO de l'estació d'esquí de Boí Taüll afecta l'economia de l'Alta Ribagorça

El passat mes d'abril, l'empresa que fins ara explotava l'estació d'esquí de Boí Taüll va presentar un expedient de regulació d'ocupació al Comitè d'Empresa, que té 10 membres de CCOO. L'ERO per causes objectives representa la suspensió de la relació laboral de 90 treballadors i treballadores.

Els representants del Comitè es van reunir amb la direcció de l'empresa, que els va comunicar la presentació de l'ERO i que no hi havia marge de negociació. Llavors, el Comitè va reunir-se amb empresaris i comerciants de la comarca per buscar complicitats que ajudessin a mantenir obert el complex turístic, perquè junament amb el romànic, és un dels motors econòmics de la vall.

A mitjan abril, es va firmar l'acceptació de l'ERO, mentre els membres del Comitè continuaven mantenint reunions i negociacions

La Generalitat no sembla gaire disposada a ajudar l'estació

amb l'empresari i també amb els representants polítics. La resposta política és que la Generalitat no sembla gaire disposada a ajudar l'estació. Aquestes reunions van culminar, el 5 de maig, en una concentració convocada unitàriament per associacions turístiques, d'empresaris, sindicats i altres associacions de l'Alta Ribagorça, per demanar al Govern de la Generalitat i als diferents partits polítics el seu suport a la continuïtat de l'estació d'esquí de Boí Taüll. ■

NO sense el Pirineu, NO sense les terres de Lleida

Com passa més del que seria desitjable, les terres de Lleida som la Ventafocs de Catalunya: la gran oblidada. Aquesta condició ha fet que la gent de Lleida hàgim hagut de desenvolupar el nostre enginy per tirar endavant en les situacions més diverses. Això que ara està tan de moda, ser emprenedor, la gent de Lleida fa anys i panys que ho practiquem.

La crisi que ara ens han fet viure torna a evidenciar que les terres de Lleida ho tenim, a priori, més difícil que altres territoris de Catalunya. Afrontem aquesta crisi amb un teixit industrial basat en la petita i microempresa, altament afectada per la situació financera que viu el país. A més, patim, històricament, l'oblit d'inversions dels diversos governs, tant de l'Estat com de la Generalitat, al nostre territori, cosa que fa que algunes de les nostres infraestructures i vies de comunicació estiguin com 50 anys enrere: el tren de la Pobla, la línia Manresa-Lleida, la via Lleida-Tarragona, entre d'altres.

I per si això fos poc, nosaltres no tenim el port més important de l'arc mediterrani amb turisme de creuers, no tenim Port Aventura, ni la Costa Brava, tampoc som la sempiterna i imperial Tarraco. Fins i tot un important anunci d'una marca de cervesa ens va recordar el que té Catalunya i a Lleida no tenim.

Però aquestes circumstàncies, lluny de ser un inconvenient, per a la gent de les terres de Lleida són un repte per vèncer les adversitats que se'ns vagin presentant, tret molt característic de l'ADN de les persones que som d'aquestes contrades, la qual cosa em fa ser optimista perquè crec que a Lleida, tot i que costarà molt i molt, ens en sortirem, de la crisi, abans del que algunes persones aiguren, malgrat ser l'aneguet lleig de les províncies de Catalunya.

Territori fantasma

Però les terres de Lleida no ens en sortirem si desvertebrem el territori, si convertim el Pirineu en un territori fantasma, on viuen quatre avis i que agafa vida puntualment dos cops l'any. Hem de donar l'oportunitat que les filles i els fills de les valls de Cardós,

A Lleida es troben productes que difícilment trobarem en altres contrades d'arreu

Boí, Fosca, Valira... puguin establir-se i viure al lloc on han nascut. El Pirineu ha de ser un pol més de riquesa i de prosperitat de les terres de Lleida. Tant és així que fa unes setmanes sortia l'esperançadora notícia que en 3 mesos l'aeroport d'Alguairre ha acollit uns 28.000 passatgers, la majoria dels quals pujaven al Pirineu. És per això que no ens podem permetre perdre agents dinamitzadors de l'economia pirinenca i de les terres de Lleida com l'Escola de Suboficials de Tarn o les pistes d'Esquí de Boí-Taüll. La viabilitat econòmica de les terres de Lleida passa per tenir una plana i un Pirineu socialment i econòmicament cohesionats. I en aquesta aposta pel Pirineu s'hi ha d'implicar la iniciativa privada, però la inversió pública no pot fer el paper de l'orni i ha de jugar el paper determinant. Perquè segurament, amb el cost de construcció d'una estació de metro de la línia 9 de Barcelona, es podria revitalitzar una bona part del nostre Pirineu.

Però els governs de Catalunya i d'Espanya han de tenir present que Catalunya tampoc no sortirà ben revitalitzada de la crisi si donen l'esquena a les terres de Lleida. Nosaltres tenim productes que difícilment trobarem en altres contrades d'arreu de l'Estat o d'Europa, i aquestes particularitats hem de cuidar-les, potenciar-les i vendre-les. Perquè aquestes peculiaritats al final seran les que ens faran sortir de la crisi: la fruita dolça, la ramaderia ecològica, l'oli, la neu, els parcs naturals, el romànic, els esports d'aventura, el torró d'Agramunt, el vi dels costers del Segre, la natura, l'aigua...

Ara, la iniciativa privada i la pública hem de decidir si volem una Catalunya basada en la riquesa dels territoris que la componem o una Catalunya construïda a base de cinturons metropolitans. Ara, Lleida! ■ **Joan Riba**

Iniciativa Legislativa Popular

per a la dació en pagament,
la paralització dels desnonaments
i el lloguer social

On pots signar?

CCOO Baix Llobregat, Ctra. d'Esplugues, 68 - 08940 Cornellà de Llobregat
CCOO Anoia, Pg. Mossèn Cinto Verdaguer, 122, 1r. - 08700 Igualada
CCOO Osona, Pl. Lluís Companys, 3, bxs. - 08500 Vic
CCOO Alt Penedès-Garraf, Marquès del Duero, 15 - 08800 Vilanova i la Geltrú
CCOO Bages-Berguedà, Pg. Pere III, 62 - 08242 Manresa
CCOO Barcelonès, Via Laietana, 16 - 08003 Barcelona
CCOO Vallès Oriental-Maresme Pius XII, 5-7, bxs. - 08401 Granollers
CCOO Vallès Occidental, Rambla, 75 - 08202 Sabadell
CCOO Comarques Gironines, Miquel Blay, 1 - 17001 Girona
CCOO Comarques Tarragonines, August, 48, 1r. - 43003 Tarragona
CCOO Terres de Lleida, Av. Catalunya, 2 - 25002 Lleida

PLATAFORMA
DE AFECTADOS
POR LA HIPOTECA

Taula d'entitats
del Tercer Sector Social
de Catalunya

Milions de signatures per canviar la llei hipotecària

El passat 23 d'abril va començar de manera oficial el procés de recollida de les més de 500.000 signatures que són necessàries perquè la ILP hipotecària arribi al Congrés dels Diputats.

Aquesta ILP vol un canvi en la legislació hipotecària, amb la finalitat de regular la dació en pagament retroactiva, paraitzar els desnonaments i promoure el lloguer social. La recollida de milions de signatures ha de forçar el Congrés al canvi de la llei.

És a dir, es tracta d'afavorir la dació en pagament, o sigui, lliurar l'habitatge a l'entitat financera amb la qual es té la hipoteca a canvi de quedar lliure del deute; d'aturar els desnonaments, sempre que sigui l'habitatge habitual i l'impagament sigui per motius aliens a la pròpia voluntat; i d'incentivar el lloguer social, per la qual cosa es permet seguir residint a l'habitatge pagant un lloguer no superior al 30% dels ingressos mensuals, per un període de cinc anys.

CCOO de Catalunya és una de les entitats que dona suport a aquesta ILP, juntament amb la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC), l'Observatori DESC, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, la Taula del Tercer Sector i UGT de Catalunya.

Per tant, en molts locals del sindicat ja es pot signar i donar-hi suport, sempre abans de la data límit, que serà el dia 31 d'octubre de 2012. La llista completa de llocs on signar arreu de l'Estat està disponible al web <http://www.quenotehipotequenlavidat.org/>. Pot signar qualsevol ciutadà espanyol major de 18 anys, inscrit en el Cens Electoral General; les persones estrangeres sense dret a vot podran signar en plecs diferenciats tot i no tenir caràcter oficial.

CCOO de Catalunya ha cregut fermament en aquesta proposta que lluita contra l'exclusió social

Signatures en línia

Per primera vegada a Espanya, també es podran recollir signatures i fer-se fedataris en línia, a través d'Internet, al web de la ILP hipotecària. Així, és el primer cop que hi ha la possibilitat de recollida de signatures en línia i de fer-se fedatari –ciutadans espanyols sense antecedents penals que donen fe de l'autenticitat de les signatures.

S'ha comptat amb la col·laboració del portal mifirma.com per poder posar en marxa el dispositiu necessari i complir els requisits legals per recollir signatures en línia. Per signar o fer-se fedatari és imprescindible disposar d'un lector de DNI electrònic o d'un certificat digital instal·lat a l'ordinador, que certifiqui l'autenticitat de les dades personals davant de l'Administració.

Un cop recollides les 500.000 signatures necessàries, correspondrà a la Junta Electoral Central acreditar a la Mesa del Congrés que la proposició ha reunit el suport exigít i publicar-ho al Butlletí Oficial de les Corts Generals (BOCG). A continuació, la proposició es remet al Govern, que en menys de trenta dies emet un informe per dirigir-lo a la Mesa del Congrés. Final-

ment, en el termini màxim de sis mesos, la proposició de llei ha de ser inclosa en l'ordre del dia de sessió plenària al Congrés dels Diputats.

CCOO de Catalunya ha cregut fermament en aquesta proposta que lluita contra l'exclusió social. Si bé al nostre país hi ha hagut una dificultat històrica –especialment en amplis sectors de la població– per accedir a un habitatge digne, l'efecte de l'actual crisi econòmica està causant, en moltes famílies, la pèrdua de la seva llar per motius econòmics.

A això, s'hi suma l'abús de les entitats financeres, grans responsables de la recessió que patim avui dia, i una certa complicitat del Govern, que fa recaure tota la culpa dels impagaments hipotecaris sobre la part més vulnerable, al mateix temps que destina milers de milions d'euros en ajudes públiques a la banca.

Per aquestes raons, des del sindicat i el grup promotor de la ILP hipotecària es donarà suport a una mobilització ciutadana que malda per rescatar els milers de persones que es van endeutar, no per especular, sinó per accedir al seu dret a tenir un habitatge digne. ■

CCOO impulsa un nou servei d'assessorament per a les persones que volen anar a treballar a Europa

En els darrers anys, Catalunya ha passat de ser un país d'acollida a un país d'emigració. La crisi econòmica està portant molts joves catalans a buscar feina a Europa, ja que veuen que a casa nostra trobar un lloc de treball sembla missió impossible. A més, l'entrada d'immigració s'ha frenat, i fins i tot una part de les persones immigrades que eren a Catalunya han decidit tornar als seus països d'origen o buscar feina en altres indrets.

Davant d'aquest canvi de tendència, CCOO de Catalunya ha posat en marxa un nou servei d'orientació i assessorament per a aquelles persones que volen anar a treballar a Europa. Aquest servei és ofert per 16 assessors del Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers (CITE), que atenen els interessats en els 39 punts d'informació que té el CITE arreu de Catalunya. Aquests assessors han realitzat un curs de formació sobre els aspectes legals que acompanyen la mobilitat geogràfica, com la Seguretat Social, la fiscalitat o el dret laboral. També han rebut formació sobre com identificar les ofertes de treball, com informar-se sobre condicions de vida i treball o com preparar els detalls del trasllat. El curs ha tingut el suport de la Confederació Europea de Sindicats i del Servei d'Ocupació de Catalunya.

La crisi econòmica està portant molts joves catalans a buscar feina a Europa, ja que veuen que a casa nostra trobar un lloc de treball sembla missió impossible

Llarga experiència en mobilitat de treballadors

Era l'any 1986 quan CCOO va crear el Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers, en veure la necessitat de defensar els drets de les persones que immigraven a casa nostra. L'afluència creixent de persones immigrades a Catalunya va portar el CITE a crear una important xarxa d'assessorament, que actualment disposa de 39 oficines per tot el territori.

D'altra banda, CCOO té una llarga experiència informant i assessorant treballadors europeus en situació de mobilitat per qüestions de feina. Ho fa participant en la xarxa europea EURES, que treballa des del 1993 amb la col·laboració dels serveis públics d'ocupació de 31 països europeus. L'EURES gestiona ofertes i demandes de treball i proporciona informació i assessorament als treballadors que es volen desplaçar per Europa per motiu de feina.

Preparar-se per a una mobilitat de qualitat

CCOO defensa que la mobilitat dels treballadors sigui lliurement escollida, que sigui una opció personal. La mobilitat és un exercici reconegut en el Tractat de la Unió Europea, que permet al treballador adquirir noves capacitats i competències, i millorar les seves condicions de vida i treball. Però el sindicat treballa perquè la gent no hagi de marxar i tingui l'oportunitat de treballar en el seu país. El fet que molta gent formada a Catalunya marxi fora suposa una pèrdua de competitivitat per al país difícilment recuperable.

Però si el treballador decideix marxar de manera voluntària cal que ho faci en les millors condicions. La mobilitat s'ha de preparar com un projecte vital; per això, cal que ningú no es llenci a la piscina sense saber nedar. Sovint, la decisió del treballador de marxar del país per buscar feina va acompanyada d'un impuls d'aprendre idiomes. Això es produeix habitualment sense que el treballador conegui quin és l'aprenentatge lingüístic que més li interessa. A les cuines angleses, per exemple, no necessàriament es parla anglès. Per això és fonamental que el treballador es planteji un aprenentatge intensiu de la llengua que més li convé abans d'anar al lloc on vol trobar la feina.

La Unió Europea ha impulsat mesures que faciliten la mobilitat dels treballadors pel seu territori, com la creació d'una targeta sanitària europea o la possibilitat de totalitzar els períodes de cotització en els diferents països de la Unió. Però també la possibilitat d'exportar prestacions com l'atur, que es pot fer durant tres mesos, amb un màxim de sis, per buscar feina en un altre país. Aquesta és una mesura poc coneguda, sobre la qual els assessors del CITE de CCOO informen els usuaris que volen buscar un lloc de treball a Europa. De tota manera, encara hi ha seriosos obstacles a la mobilitat en l'àmbit europeu, molt especialment per als treballadors extracomunitaris. És el cas de la targeta de residència de llarga durada per tenir dret a la mobilitat europea i els nombrosos entrebancs per obtenir-la.

Demandar cita

Si teniu pensat anar a treballar a algun país europeu, no us oblideu de demanar informació sobre els vostres drets i orientació sobre quines són les millors opcions perquè la vostra mobilitat sigui de qualitat. Ho podeu fer mitjançant les oficines del CITE de CCOO, demanant cita als nostres assessors al telèfon 93 481 27 20 o a través del correu cite@cco.cat. CCOO aposta per una mobilitat laboral amb qualitat. ■

LA FRASE Rodrigo Rato (Madrid, 1949), exministre d'Economia i vicepresident del Govern, expresident del Fons Monetari Internacional i expresident de Bankia, en una entrevista a *El País* el 6 de juliol del 2003:

"Yo no creo que estemos ante una burbuja. Es decir, ante un crecimiento completamente artificial de los precios. Eso no pasa en el sector inmobiliario."

ESTADÍSTICA

CCOO actualitza les dades de l'Eurobaròmetre social

CCOO de Catalunya ha actualitzat recentment les dades de l'Eurobaròmetre social, una eina bàsica per a l'anàlisi de les dades econòmiques, socials i laborals de la Unió Europea de tipus estadístic.

L'Eurobaròmetre de CCOO concentra i analitza en un únic lloc les dades proporcionades pels organismes internacionals (com l'Eurostat) i nacionals (INE, Idescat...), i permet consultar-les de manera gratuïta per tenir una visió de conjunt de l'evolució de l'IPC, el producte interior brut, les taxes d'activitat o d'ocupació, els sous, la mitjana d'hores treballades als diferents països de la UE, l'evolució dels accidents, la despesa pública en educació i el nivell educatiu de la mitjana de la població, la despesa en recerca i desenvolupament, i els nivells de protecció social de què gaudeix la ciutadania de cada país. ■

<http://www.ccoo.cat/eurobarometre/>

REFLEXIÓ

Una almoïna, per caritat

El nostre Govern no té cap problema moral a l'hora de retallar en sanitat, educació, serveis socials, renda mínima d'inserció, centres especials per a discapacitats... No té cap problema a donar suport al rescat de bancs privats que, com a conseqüència de l'especulació, s'han enfonsat arrossegant bona part de la ciutadania. Ni té cap càrrec de consciència a l'hora de perdonar als més rics un impost tan just com el de successions, fet pel qual deixa de recaptar cada any uns 500 milions d'euros per fer polítiques públiques. O en no actuar decididament contra el frau fiscal i l'economia submergida, com reclamen els mateixos tècnics d'Hisenda. I mentre això passa i la pobresa creix a Catalunya de manera preocupant i desmesurada, no tenen cap inconvenient a muntar, mitjançant TV3, una maratò contra la pobresa apel·lant a la caritat humana dels catalans. Quin cinisme! La pobresa no es combat amb almoïnes puntuals, s'hi lluita amb polítiques públiques adequades, fetes des de governs democràtics, escollits pels ciutadans, que han de prendre decisions destinades a millorar el benestar de la ciutadania. Hi ha diners, el que passa és que estan mal repartits i qui ha de fer aquest repartiment just de la riquesa mira cap a una altra banda i munta maratons solidaris. Quina barra que tenen alguns. ■

INSTITUCIONAL

El sindicalista Guy Ryder dirigirà l'Organització Internacional del Treball

El britànic Guy Ryder és el nou director general de l'Organització Internacional del Treball (OIT) en substitució de Juan Somavia, que feia 13 anys que era al capdavant de la institució. El mandat de Ryder començarà el proper 1 d'octubre i tindrà una durada de 5 anys. És el primer cop que és escollit un candidat proposat pels sindicats i no per un govern.

Guy Ryder va ser secretari general de la Confederació Sindical Internacional (CSI) entre 2006 i 2010, i es va imposar finalment a l'exministre francès Gilles de Robien en un procés on es van presentar fins a 9 candidats.

Ryder té 56 anys i una llarga experiència de més de 30 anys en el món del treball, especialment a escala internacional, on ha hagut de gestionar complexos processos de canvi i situacions de considerable sensibilitat política a totes les regions del món. ■

SEGIS

Alfonso López & Pepe Gálvez

**Hi ha medicaments
que no s'haurien
de mantenir
fora de l'abast
dels infants**

**ALIANÇA EMPRESARIAL
PER A LA VACUNACIÓ INFANTIL**

Cada any, prop de 8 milions d'infants d'Àfrica, Àsia i l'Amèrica Llatina moren abans de fer els cinc anys a causa de malalties comunes que es podrien prevenir amb les vacunes existents.

Per aquest motiu, "la Caixa" ha creat, juntament amb GAVI Alliance, l'**ALIANÇA EMPRESARIAL PER A LA VACUNACIÓ INFANTIL**. Una iniciativa que ofereix a les empreses espanyoles l'oportunitat de col·laborar en la lluita contra la mortalitat infantil, com una part dels programes de responsabilitat social corporativa.

[Tu] ets l'Estrella

Obra Social "la Caixa"

L'ànima de "la Caixa"